ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1989

No. 3 MARCH 1989

ПРОМІНЬ

Рік XXX | БЕРЕЗЕНЬ 1989 | Ч. 3

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 3 | MARCH 1989 | VOL. XXX

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

Уляна Пелех — Чому Шевченко пророк 1
Т. Шевченко — Муза 2
Т. Шевченко — І виріс я на чужині 3
І. Ракша — "Моя се мати і сестра 4
— Канадська фундація одержала таблицю 5
С. Стечишин — Хустка в українській обрядовості 6
СКВУ — До уваги українських організацій 8
Маріян Дальній — Достойне вшанування 9
Михайло Слабошпицький — Неповторність і невипадковість. 10
Т. Шевченко — Зацвіла в долині 13
Г. Матієшин — Успіхи нашої молоді 14
"U. V." Timeless Shewchenko 15
Helen Raycheba — Geraldin Nakonechny 16
Helen Raycheba — Dedicated Amnesty International 17
Нашим діятм 18
Марія Мельничук і Катерина Рожак — Огляд Альбертського З'їзду СУС 19
Громадська і родинна хроніка 21
Квіти незабутнім 28
Для наших господинь 32
З кампанії "Доброї волі" 33

1814 — 1864

НА ОБКЛАДИНЦІ: Тарас Шевченко
Автопортрет 1843.

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЧОМУ ШЕВЧЕНКО ПРОРОК?

У р. р. 1843 і 1845-47 Шевченко двічі відвідав Україну: Гетьманщину, рідне село Керилівку, Межигорського Спаса, Чигирин. Суботів, колишню Січ-Хортицю. Це був переломовий мент у його житті. Враження від цих місць виорали глибокі рани в серці поета і перо його потім писало вже кров'ю з цих ран, Коли він описував потім Чигиринську гору (колишню козацьку фортецю), — переживав надзвичайне зворушення:

"Великі дні, великі ночі,
Великі люди із руїн
На світ виходять і говорять
Говорять страшно... Плачуть гори
І серце плаче". (Поема "Княжна")

На руїнах Суботова, Чигирина, як каже Павло Зайцев. Шевченко "Всім єством відчув ганьбу рабської сучасности, ввесь сором повної національної неволі, сором національної зради цілих поколінь":

"Заснула Вкраїна,
Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла,
В калюжі, в болоті серце прогноїла
І в дупло холодне гадюк напустила".

Власне там, на руїнах Суботова й Чигирина, зродилась у Шевченка непереможне бажання бити у дзвін тривоги, на сполох, будити "живих і мертвих" земляків, грозити їм карою..., благати й проклинати. Тут Шевченко ВИРІС У ПРОРОКА. Тут знайшли свою безпосередню генезу "Розрита Могила", "Чигирин", і "Великий Льох"... Тут остаточно зформувалася й протимосковська політична концепція поетова... Тут ... виросла віра в те, що з посіяних ним слів, із джерела всенаціональної історичної кривди

"... зійдуть і виростуть
Ножі обоюдні,
Розпанахають погане,
Гниле серце трудне,
І вицідять сукровату,
І наллють живої,
Козацької тої крови,
Чистої, святої... (Чигирин).

Тут сказав слова свого національного символу віри...

"Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти"

У роках 1843-47 (до арешту) Шевченко написав великі й могутні поетичні твори: "Розриту Могилу", "Чигирин", "Сон", "Посланіє до Миколи Гоголя", "Єретик", "Великий Льох", "Наймичка", "Посланіє Шафарикові", "Кавказ", "Посланіє і мертвим і живим і ненародженим землякам", "Холодний Яр", "Три літа", "Заповіт" (1845). Передмову до другого "Кобзаря". Серед цих творів багато таких, що містять в собі націологічний і етнополітичний матеріял; (що відноситься до тямки нація взагалі та зокрема до нації української)

В часі свого арешту, в казематі жандармерії Шевченко написав тринадцять віршів, серед них такі перлини його творчости, як "Садок вишневий коло хати", "Чи ми ще зійдемося знову", "Мені однаково".

Німецький письменник Емануїл Райс, народжений в Україні, так пише про "Садок вишневий коло хати": "Тема рідного села має в Шевченка подвійний характер: у ній лунає і скарга на національні та соціяльні біди селянина, і захоплююча любов до платонівського праобразу села, як осереддя вічної досконалости. "На мій особистий смак, каже Райс — без цієї поезії українська поезія — не поезія. Такого вірша не посоромився б ні Гете, ні сам Шекспір. Про цей вірш можна б було написати цілі томи, не вичерпавши його, бо в ньому — вся Україна, все те, що пориває до неї серця, те, за що її люблять. Якщо вірш "Садок вишневий" і є вершиною ідилічної лірики Шевченка, то все ж далеко не єдиний її зразок". Таких поезій у "Кобзарі" більше.

"Невольнича Муза" — це поезії, написані Шевченком в 1847-1850 роках заслання — в фортеці Орській, над Аральським морем та в

Оренбурзі. В них часто звучать мотиви самотності, покинутості та ностальгії-туги за рідним краєм і народом... Ні в одному з інших періодів свого життя не написав Шевченко так багато, як власне в тяжкій неволі, під забороною писати. Ніколи теж не використав він з таким розмахом всього багатства стилістичних форм української народної поезії, як власне там, на далекій чужині. Талант там ще зміцнився, бо жага творчости вщерть переповнювала всю його істоту.. "Захалявні книжечки Шевченка — один із найяскравіших документів в історії всіх часів і народів. Вони свідчать про незломність світогляду в людей таких високих моральних засад, які мав наш великий поет.

За останніх п'ять років свого життя (1857-1861) Шевченко написав кількісно небагато. Але значення, питома вага написаних речей надзвичайно велика. Як каже Райс "вони є головним титулом Шевченка на безсмертя та на світову славу... він гідний стояти поруч найбільших поетів інших народів"...

Починаючи приблизно з 1857 року, його вірш набуває чисто класичної стислости та неприкрашеності, дістає модерністичну гостроту і поглиблене почуття метефізичної самоти"... Його глибокі переживання "знаходять відгомін у простих, мужніх, бездоганно шляхетних рядках". Каже Євген Маланюк: — "Генія трудно убгати в стисло окреслені рими. Геній прямує до найповнішого розриття своєї особистости, до створення власного "космосу" — непереможно і всебічно. Тому часто живе відразу в кількох добах і йде в кількох напрямах".

А Шевченко дійсно був генієм. Аполон Григор'єв ставить його вище Пушкіна й Міцкевича, Емануїл Райс цю оцінку підтверджує і ставить Шевченка поруч з Ґете і Шекспіром.

Т. ШЕВЧЕНКО

МУЗА

А ти, пречистая, святая,
Ти, сестро Феба молодая!
Мене ти в пелену взяла
І геть у поле однесла.
І на могилі серед поля,
Як тую волю на роздоллі,
Туманом сивим сповила.
І колихала, і співала,
І чари діяла ... І я ...
О чарівниченько моя!
Мені ти всюди помагала,
Мене ти всюди доглядала.
В степу, безлюдному степу,
В далекій неволі,
Ти сіяла, пишалася,
Як квіточка в полі!
Із казарми нечистої
Чистою, святою
Пташечкою вилетіла
І понадо мною
Полинула, заспівала
Ти, золотокрила ...
Мов живущою водою
Душу окропила.
І я живу, і надо мною
З своєю божою красою
Гориш ти, зоренько моя.
Моя порадонько святая!
Моя ти доле молодая!
Не покидай мене. Вночі,
І вдень, і ввечері, і рано
Витай зо мною і учи,
Учи неложними устами
Сказати правду. Поможи
Молитву діяти до краю.
А як умру, моя святая!
Моя ти мамо! — положи
Свого ти сина в домовину
І хоть єдиную сльозину
В очах безсмертних покажи.

(1858, 9 Февраля.
Нижній Новгород).

І закінчує він свою аналізу таким пророцтвом: "вірш останніх п'яти років є відкриттям для всіх людських сердець, що не зачерствіли безнадійно в холодному вітрі життя, і не відхильно настане час, коли вони стануть власністю всього людства".

Уляна Пелех.

Т. ШЕВЧЕНКО

І ВИРІС Я НА ЧУЖИНІ

І виріс я на чужині
І сивію в чужому краї:
То одинокому мені
Здається — кращого немає
Нічого в Бога, як Дніпро
Та наша славная країна ...
Аж бачу — там тільки добро,
Де нас нема. В лиху годину,
Якось недавно довелось
Мені заїхать в Україну,
У те найкращеє село ...
У те, де мати повивала
Мене малого і вночі
На свічку Богу заробляла;
Поклони тяжкії б'ючи,
Пречистій ставила, молила,
Щоб доля добрая любила
Її дитину ... Добре, мамо,
Що ти зараннє спать лягла,
А то б ти Бога прокляла
За мій талан.

Аж страх погано
У тім хорошому селі:
Чорніше чорної землі
Блукають люди. Повсихали
Сади зелені, погнили
Біленькі хати, повалялись,
Стави бур'яном поросли,
Село неначе погоріло,
Неначе люди подуріли,
Німі на панщину ідуть!..
І діточок своїх ведуть!...
І я заплакавши, назад
Поїхав знову на чужину.

І не в однім отім селі,
А скрізь на славній Україні
Людей у ярма запрягли
Пани лукаві ... Гинуть! Гинуть
У ярмах лицарські сини!
А препоганії пани
Жидам, братам своїм хорошим,
Остатні продають штани ..

Погано дуже, страх погано
В оцій пустині пропадать!
А ще поганше на Украйні
Дивитись, плакать і мовчать!

А як не бачиш того лиха,
То скрізь здається любо, тихо,
І на Україні добро.
Між горами старий Дніпро,
Неначе в молоці дитина,
Красується, любується
На всю Україну.
А понад ним зеленіють
широкії села,
А у селах у веселих
І люди веселі.
Воно б, може, так і сталось,
Якби не осталось
Сліду панського в Украйні!..

Кос — Арал 1848).

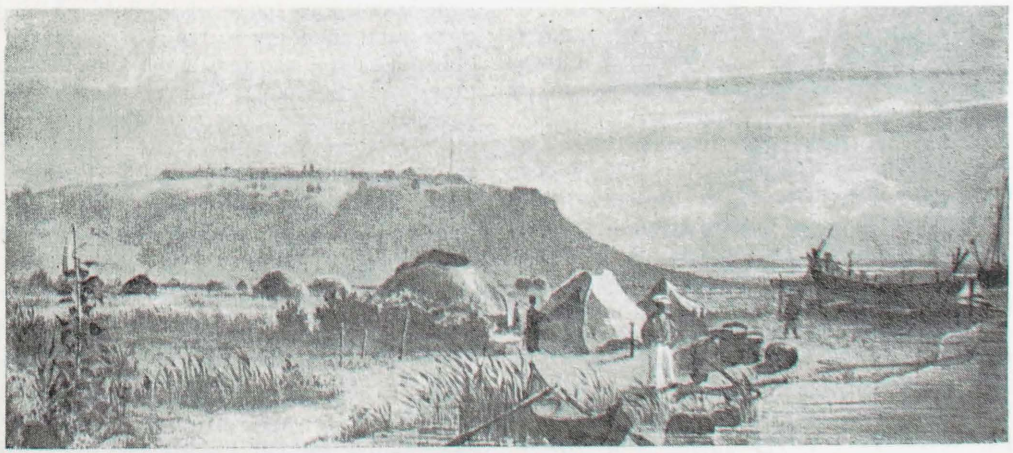

Укріплення Раїм 1848 р. (Акварела).

"МОЯ СЕ МАТИ І СЕСТРА"

Не вділила йому доля жіночої ласки. Материнської було скупо, бо з дев'яти літ — сиротою. Сестринської теж — бо поміж ним і сестрами, які замінили хлопцеві матір, стали чужі люди, найми. І кохання щире не зігріло його душі, бо замолоду весь її жар було віддано творчості. А пізніше, коли змучений поневіряннями він так шукав вірної дружини, не знайшлось жіночого серця, яке б зуміло самозречено вточити своєї крові його — зараженому й трепетному. Отоді то й написав Кобзар: "Маю серце широкеє — ні з ким поділити"

А втім, на життєвому шляху поета були жінки, гідні захоплення, жінки, що в найскрутніші хвилини підтримували Шевченка і ділом, і словом. Це і Варвара Рєпніна — натура палка й поетична, яка щиро шкодувала, що не їй судилося поділяти долю дружин декабристів, що не може вона супроводжувати на заслання свого дядька С. Г. Волконського. Це і майбутня письменниця Ганна Барвінок, яка, ще не знаючи особисто Тараса Григоровича, поклала собі віддати свій посаг (коштовності й кілька тисяч карбованців), аби забезпечити молодому митцеві поїздку до Італії. Це і дружина віце-президента Академії красних мистецтв А. Толстая, яка чи не найбільше з усіх друзів Шевченка зробила для визволення його з неволі.

Серед тих, кому він дарував свою прихильність, була і здібна актриса К. Піунова, та, певно, й вона не зуміла торкнутися тої заповітної струни, яка б одізвалася глибоким взаємним почуттям.

Поет щиро тужив, не маючи вірного подружжя, але, прагнучи сімейного затишку, ставив неодмінну умову: аби дівчина була "проста, не панського роду, сирота й наймичка".

Очевидно, в цьому слід шукати ключ до Шевченкової трактовки жіночої натури. Передусім, уособленням ідеяльної жіночності для нього була щирість, не скаламучена штучністю виховання, світських умовностей, не зіпсована мораллю панівного класу; його зворушувала жіноча вразливість, беззахисність, хотілося зігріти й оборонити істоту, таку ж зголоднілу без душевної ласки, як і він сам; а поруч себе він мислив тільки трудівницю — як мати його, як сестри. До них "приміряв" він свій жіночий ідеал — не випадково ж поему, присвячену Жуковському на спогад про день викупу з кріпацтва, назвав він ім'ям небіжчиці-матері й любимої сестри: "Катерина"

Пригадаймо послідовно низку малярських і літературних творів Шевченка, в центрі яких — жіночий образ.

Перші, майже учнівські малюнки "Смерть Віргінії", "Смерть Лукреції" (1838 рік). Обидва сюжети з історії стародавнього Риму, суть обидвох — смерть краща за безчестя. Того року написано "Катерину", "Причинну".

Наступна поема "Тополя", де обертається на струнке деревце дівчина, що "не діждала пари".

Недовзі Шевченко робить ілюстрацію до поеми Пушкіна "Полтава". Ми навіч бачимо, як зросла його майстерність художника, як поглибилося його розуміння людської психології (коханням і звабливою свіжістю дихає тіло юної Мотрі Кочубей; і скільки тривоги й суму у виразі обличчя, в позі матері...)

Оця тема всевладності жіночого кохання, кохання всупереч усьому, продовжується в поемі "Мар'яна черниця".

1842 року Шевченко увічнює свою Катерину на полотні. В картині багато умовностей (навіть сама героїня дещо нагадує італійку), але незаперечні деталі сучасності. Сам Шевченко свідчить: " Я намалював Катерину в той час, як вона попращалася зі своїм москаликом і вертається в село, у царині під куренем дідусь сидить, ложечки собі струже і сумно дивиться на Катерину...".

І знову тема покритки, тільки у глибшому, драматичнішому сплетінні доль: жінка знаходить сили зберегти життя для сина і до скону приховує від нього таємницю його народження (поема "Наймичка"). "Слово мама. Великеє найкращее слово..." святе для поета. Мати стає центральним образом творів "У нашім раї на землі...". "По улиці вітер віє", "Ой крикнули сірії гуси", "На панщино пшеницю жала", "Слепая", "Марина", "Марія", "Княжна". Саме тут Шевченко пише:

Невесело на світі жить,
Коли нама кого любить.

Про скривджене кохання поезії "Лілея", "Русалка", "Відьма", (закінчені аж через дванадцять років, вже після заслання). Разючим контрастом до цих, написаних кров'ю серця, творів є портрет княгині Єлизавети Кейкуатової — типове салонне полотно у традиційній ака-

демічній манері, зроблене на замовлення, у час, коли за поетом вже було встановлено поліційний нагляд. Вельможна пані неспроможна була зворушити уяву бунтаря...

Отже, — почуття сильне, щире кохання, всупереч тверезому глузду, продиктованому соціяльними обставинами, натури цілісні, послідовні, — от що здатне посправжньому схвилювати митця і викликати до життя повнокровні художні образи, які не лишають нас байдужими й донині. Не просто милування жіночністю подибуємо ми у кобзаревих творах, а правдиве відтворення складної жіночої психології. Втілені в Шевченкових творах ідеали вірности й чистоти ставлять його героїнь на високий п'єдестал людської гідності.

І. Ракша

В. Бокань. До поеми "Лілея".

КАНАДСЬКА ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ ОДЕРЖАЛА ТАБЛИЦЮ ПОДЯКИ

У вівторок, 1 листопада 1988 р., Андрій Семотюк та Любомир Маркевич, представники виконавчої групи Українського центру засобів і розвитку (УЦЗР), що знаходиться при Громадському коледжі ім. Ґранта Мак-Ювана в Едмонтоні, прибули до Вінніпеґу, щоби вручити Канадській фундації українських студій мистецько виконану мосяжну таблицю, як вислів подяки за великий вклад фундації для дальшого розвитку Громадського коледжу ім. Ґранта Мак-Ювана.

У серпні 1988 р. рада директорів фундації постановила дати Українському центрові засобів і розвитку дотацію в сумі 150,000 дол., а Міністерство вищої освіти Альберти дало двічі стільки, отже вічний фонд виносить 450,000 дол. Керівник вічних фондів виконавчої групи Українського центру засобів і розвитку А. Семотюк щиро подякував Канадській фундації українських студій за довір'я до УЦЗР, яке вона висловила таким поважним вічним фондом і попросив управу КФУС дальше морально підтримувати центр. УЦЗР тепер у початковій стадії, але він поставив собі високу мету для дальшого розвитку. УЦЗР недавно успішно допоміг координувати "Фестиваль '88", що одним з найбільших виступів артистів української естради перед публікою, що своєю численною участю перевищувала попередні рекорди в Канаді. Уважається, що це було найбільше "культурне свято" цього покоління українців. У фестивалі, що тривав п'ять днів у Едмонтоні й Веґревілі, взяло участь біля 5,000 українських танцюристів та інших естрадних мистців з цілої Північної Америки. УЦЗР одержав більшість чистого доходу з "Фестивалю '88" і здобув багато розголосу й фінансів, що дуже потрібні починаючій установі.

Президент Канадської Фундації українських студій д-р Лев Мелоський привітав А. Семотюка та Л. Маркевича з дотеперішніми успіхами та побажав УЦЗР здорового й змістовного розвитку в майбутньому для добра української культури в цілій Канаді.

ЙОСИП ГІРНЯК
(1895 — 1989)

Об'єднання українських письменників "Слово" з жалем повідомляє, що 17 січня 1989 року, упокоївся в Нью-Йорку і похований у Філядельфії сл. п. Йосип Гірняк, визначний театральний і культурний діяч та почесний член ОУП "Слово".

Хай Його пам'ять вічно живе між нами.

Об'єднання українських письменників "Слово".

ХУСТКА В УКРАЇНСЬКІЙ НАРОДНІЙ ОБРЯДОВОСТІ

В Україні віддавна хустка грала важливу ролю в народній обрядовості весілля та похорону.

Засватана дівчина приносила рушники і прикрашала ними старостів, перевя'зуючи їх через плече, а женихові давала вишивану хустку. Її вона затикала йому за пояс. Іноді, перше, ніж заткнути за пояс, молода тричі протягала її під поясом згори вниз.

Хустка й далі відогравала важливу ролю: як виводили молоду й молодого із-за столу, або вводили за стіл, чи як обводили їх навкруги стола, чи діжі, все тримали їх не просто рукою, а обов'язково за хустку. На Снятинщині пояснювали цей звичай тим, що, мовляв, голою рукою не годиться брати молодих за руку, щоб не були голі все життя.

За народним повірям хустка, як символ весілля, мала маґічну силу рятувати від смерти засуджених. Коли дівчина, чи вдова, здіймала з себе хустку і накидала на голову засудженого на смерть, його звільняли від кари, якщо він згоджувався одружитися з тією дівчиною, чи вдовою.

Відогравала хустка важливу ролю в похороні. У бойків померлому парубкові давали білу хустку, яку "обсиляли коло руки", а другу, червону, давали йому на руку. На Буковині прив'язували хустку або ширинку збоку замужній жінці та жонатому чоловікові. Цьому останньому прив'язували саме ту хустку, яку він ще перед весіллям дістав на змовинах від молодої. По тій хустці подружені, що розлучилися, ніби могли пізнати одне одного на тім світі.

Це саме бачимо в усій Україні. В українській малій Енциклопедії Е. Онацького читаємо: "Вишита хустина, як атрибут похоронного культу, загально поширена на Україні: її вкладали в домовину близьким померлим: це виявила між іншим відкрита могила Данила Апостола (в с. Сорочинці): лице гетмана було вкрите такою полотняною хусткою".

За козаччини був добрий звичай у дівчат: коли козаки вирушали в похід, кожна дівчина дарувала своєму нареченому вишиту хустину як символ вірности в любові. І в Т. Шевченка читаємо, як дівчина-сирота провожала в похід свого любого нареченого:

Випроважала три поля, три милі,
Прощалася при долині;
Дарувала шиту шовками хустину,
Щоб згадував на чужині...

Коли ж козака знаходила смерть у дорозі, або він гинув у бою, тією хустиною прикривали обличчя козаче — "щоб хижі птахи очей не довбали, козацької крови не випивали"... Тому й у пісні співається: — "Дай же, дівчино, хустину; може я в бою загину — накриють очі темної ночі, легше в могилі спочину"...

Коли козака ховали з військовими почестями, тіло його вкривали червоною китайкою, а вишиту хустину клали на сідло його коня, якого вели за домовиною. Так і в Т. Шевченка в поемі "Хустина":

Ой, хустино, хустиночко!
Мережана, шита.
Тільки й слави козацької —
Сіделечко вкрити...
Ведуть коня вороного,
Розбиті копита...
А на йому сіделечко
Хустиною вкрите..."

Крім того, на похороні в нас в'язали хустки до хреста та до хоругов. Їх забирали ті, хто їх ніс. Хустки, причеплені до труни, також забирали ті, що її несли. На Придніпрянщині до хреста й хоругов прив'язували, замість хусток, з аналоґічною метою, рушники. Зрештою, як зазначував М. Дикарев, на Валуйщині полотняний, або паркалевий рушник, часто вишиваний, називали по-давньому хусткою:

"Такі хустки звичайно стелять під ноги молодим під час шлюбу та й роздають під час похоронів духовенству і тим, що несуть хрести й хоругви.

Чіпляли хустки і до хрестів на могилках. Про цей звичай теж згадував Т. Шевченко в поемі "Гайдамаки".

Молились щиро козаки,-
Як, діти, щиро; не журились
Гадали теє... а зробилось -
Над козаками хусточки.
Одно добро, одна слава —
Біліє хустина...

У другій поемі "Хустина" дівчина вишиває своєму козакові мережану хустину, а сама мріє: "Вигаптую, подарую, а він мене поцілує!... А я косу розплітаю (себто виходжу заміж), з дружиною походжаю".

Та не так сталось, як міркувалось:

А де ж тая мальована
Шитая хустина?
А де ж тая веселая
Дівчина-дитина?
На новому хресті хустку
Вітер розвіває,
А дівчина у черниці
Косу розплітає..."

Як зазначено вище і як це видно з наведених уривків із поем Т. Шевченка, характеристичний кольор української хустки білий. За Хмельницького, один із членів шведського посольства 1957 р. у своїх спогадах згадував, що бачив тільки білі хустки з бавовни. (Ол. Іванович).

Барвисті хустки, що пізніше зробилися у нас модними, запозичено в південних словян — болгарів, сербів. А ті в свою чергу перейняли їх від турків та персів. Проте, ті білі хустки були обов'язково вишивані. На Буковині їх звали — ширинками. Кожна жінка там, ідучи до церк.., чи десь у гостину, брала з собою ширинку, себто шматок полотна у метр у квадраті, з мережкою або вишивкою на берегах. (Збірник "Буковина, її минули й сучасне", 1956 р.)

Вишивали хустки звичайно шовком, як то ми бачили в поемі Т. Шевченка "Хустина" ("вишита шовками"), або й сріблом та золотом. Якщо вишивали шовком, та найбільше вживали червоних, синіх, зелених, жовтих та рожевих ниток. Рідко траплявся й чорний колір. Сині нитки ніколи окремо не вживалися — тільки в поєднанні з червоними. (Ол. Іванович).

Орнамент на хустках був колись переважно ґеометричний, а починаючи з 18 ст. навпаки — для хусток, як і для рушників увійшов у моду рослинний орнамент — стилізовані рожі, васильки, гвоздики... На старих українських хустках дуже рідко можна зустріти вимережаних птахів — півнів, голубів. Вишиті визерунки розташовувалися на хустках по чотирьох кутках та по середині. Інколи по кутках розміщувалися головні фіґури, а по всьому полі хустки, у гарних комбінаціях, дрібніші визерунки.

За Є. Онацьким — Українська Мала Енциклопедія.

С. Стечишин

ДАР НА "ПРОМІН"

З нагоди мого 65-ліття і дня мого народження, оцінюючи журнал "Промінь" за його суспільно-громадську та культурно-освітню працю для нашого жіноцтва складаю на його фонд $100.00.

Редакційним працівникам бажаю щастя, здоров'я і дальших успіхів у їхній праці.

Ґеня Матієшин,
Овкбурн, Ман.

———————

Хвальна Редакція:

Посилаю повновлену передплату на журнал Промінь на два роки $30.00 і на пресовий фонд $20.00, разом $50.00 З нагоди надходячих свят Різдва Христового бажаю всім працівникам журнала "Промінь". Веселих Свят і Щасливого успішного Нового Року.

З пошаною,
Анна Горбай,
Роблін, Ман.

ДАР З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

З нагоди 50-ти ліття нашого щасливого подружнього життя, засилаємо наш дар $100.00 на журнал "Промінь".

Бажаємо редакції і всім працівникам доброго здоров'я та успіхів продовжувати таку працю для наших організацій, всього суспільства, а в цьому і нашого народу.

Ярослав і Настасія Микитюк
Вернон, Брит. Колюмбія

———————

ПРИПОВІДКИ — З НАРОДНОЇ МУДРОСТИ

До правди не треба вже нічого додавати.

Суперечка не тривала б так довго, коли б вина була тільки по одній стороні.

Відвага, це мистецтво боятися так, щоб ніхто цього не помітив.

Тільки чужими очима можна бачити свої недоліки...

Найгірше в житті те, що воно минає ...

Не в успіхах, а в помилках людина пізнає себе найправельніше ...

ДО УВАГИ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА УСТАНОВ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Президія Секретаріяту СКВУ звертається до Вас з проханням підтримати черговий і вельми важливий проєкт Комітету Дослідження Голоду в Україні — виготовлення фільму про долю українського народу в час Другої Світової Війни.

Як відомо, Комітет Дослідження Голоду в Україні діє під патронатом СКВУ і в 1984 році випродукував визначний фільм "Жнива Розпачу" про великий голод в Україні 1932-33 рр. Цей фільм увінчався неабияким успіхом. В 1985 році він отримав сім престижевих нагород на міжнародніх фільмових фестивалях і був показаний обидвома (англо- і франко-мовною) телевізійними мережами в Канаді. В 1986 році його передаватиме державна телевізійна сітка Австралії. Комітет веде переговори з телевізійними сітками у Німеччині і Франції, з американською сіткою ПіБіЕс і брітанською "Ченел Фор", які виявили зацікавлення висвітлити фільм.

Тепер Комітет розпочав працю над підготовкою чергового документального фільму на загальну тему "Україна в Другій Світовій Війні". З цією метою Комітет заанґажував уже відповідних людей для переведення підготовчої дослідчої праці.

Підготовляється довідник про архівні і фотофільмові матеріяли, що стосуються українського народу в час війни. Комітет опрацює нарис сценарію фільму і розпічне фільмувати інтерв'ю.

Дослідна підготовча праця охопить наступні теми:

1. Україна напередодні Другої Світової Війни, Західня Україна, ОУН.
2. Перша большевицька окупація Західньої України 1939-1941 рр.
3. Німецько-радянська війна; німецька окупація України; участь українців у війні (в рядах радянської і німецької армій).
4. Боротьба українського народу проти нацистівських і большевицьких окупантів — Українська Повстанська Армія.
5. Друга большевицька окупація Західньої України; большевицький терор і нищення Українських Церков.
6. Наслідки війни: еміґрація, табори ДіПі, насильна репатріяція.

Комітет передбачує, що виготовлення фільму коштуватиме пів мільйона долярів і у зв'язку з цим розпочинає збіркову кампанію. Комітет звертається до всіх українських організацій і установ, як теж до загалу української громади, щедро підтримати цю конечну працю. Президія СКВУ всеціло підтримує цю преважливу для всіх українців інціятиву і закликає всі Українські установи й організації в діяспорі творити фінансові комітети для придбання фондів на цю ціль. Всі зібрані фонди просимо висилати на адресу Комітету:

Ukrainian Famine Research Committee 620 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 2Y4, Canada.

3 червня 1986 р.

Президія Секретаріяту СКВУ

РЕЗОЛЮЦІЇ ЦЕНТРАЛІ КУК ПРИЙНЯТИ НА 15-му КОНҐРЕСІ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

12 ЖОВТНЯ 1986 р. ВІННІПЕҐ, МАН.

15-ий Конґрес КУК вітає появу і масове розповсюдження, головно серед неукраїнського світу, документального фільму "Жнива Розпачу", при чому висловлює подяку і признання Комітетові Дослідження Голоду в Україні, що не зважаючи на величезні труднощі, виготовив фільм, який уже відзначений багатьма нагородами.

15-ий Конґрес, з вдоволенням і вдячністю приймає до відома старання членів дотеперішнього Комітету Дослідження про вже розпочату працю над виготовленням чергового фільму, "Україна в Другій Світовій Війні", зобов'язує Президію КУК і всі складові організації дати повну моральну і фінансову підтримку, щоб так помогти забезпечити цей Комітет відповідними фондами.

Чуда є можливі і сьогодні, вони роблять нас спосібними бачити Творця на ділі в нашому щоденному житті.

Тихий куток і добра книжка — розрада і надія для багатьох.

Старість, це погана річ, але, на справді, це єдиний спосіб щоб прожити довго.

ДОСТОЙНЕ ВШАНУВАННЯ

Серед зливи таких модних у нас стандартних й одноманітних ювілеїв, треба вирізнити один, що виявився цілком іншим. Фактично, це був навіть не ювілей, а "Зустріч для відзначення і вшанування відомої нашої культурно-громадської працівниці Антоніни Горохович та її довголітньої відданої праці в Пласті, в українському шкільництві, в пресі й взагалі на широкій культурно-громадський ниві". Ця незвичайна Зустріч відбулася у заповненій шанувальниками залі Українського Національного Об'єднання в Торонті 11-го грудня 1988 року.

Зустріч відбулася під патронатом Головної Пластової Булави, Комітету Українців Канади, Крайової Старшини в Канаді, "Нових Днів", ОПЛДМ, Пластової Станиці в Торонті, журналу "Промінь", Союзу Українок Канади, Т-ва Волинян у Торонті і Шкільної Ради Рідних Шкіл Торонта і Онтаріо.

Першим відхиленням від ювілейних стандартів на цьому вечорі треба вважати відсутність так званого "головного" чи почесного стола. Всі присутні (біля 350 осіб) були і почувалися рівними. Другим позитивним відхиленням від стандарту була повна відсутність алькогольних напитків. На здоров'я ювілярці й собі всі пили не сивуху-отруту, а чисту мінеральну воду. Третім і нечуваним у нас нововведенням були справді короткі й доречі промови та привітання. Ніхто з промовців не говорив довше як п'ять хвилин, хоч у більшості знали Тоню Горохович ще з-перед війни, або з часів війни чи з пластового життя у повоєнній Німеччині. Навіть щире, тепле й добре організоване головне слово пані Лесі Хрипливої не тривало довше 10 хвилин. Ми його радо надрукували б, але письменниця говорила від серця, без тексту і без записок.

Зустріч відкрила коротким словом молодша подруга ювілярки з пластового куреня "Ті, що греблі рвуть" пані Іроїда Винницька. Вона вміло й керувала цією Зустріччю в основному дружньої пластової родини аж до вечері. Молитву проказав на початку настоятель православної катедри св. Володимира митроф. прот. Петро Бублик, а на закінчення — настоятель католицької Святомиколаївської церкви о. Демитрій Паньків.

Другою частиною Зустрічі керував проф. В. Янішевський. Він прочитав від яких організацій, установ і осіб прийшли привітання, а деякі (в тому й від родини з України) прочитав повністю. З десяток усних "слів" і привітань були, на щастя, також короткі і переплетені здоровим пластовим гумором. Наприклад, слово д-ра Олександри Копач про найновішу книжку ювілярки "Від Розстріляного до Замученого Відродження" (ціна 20.00 дол.) тривало лише п'ять хвилин, але напевно значно спричинилося до того, що присутні розкупили кількасот примірників книжки. А це в час нинішньої смути для всіх українськомовних видань таки чималий успіх!

Антоніна Горохович

Найдовшими "точками" цього виняткового культурного і цікавого вечора був гумористичний монтаж Івана Франіва про "один робочий день Тоні Горохович у пластовому видавництві" (у її "бюрі без вікон"). Монтаж читали сам автор і Євген Ващук (14 хвилин) й читання переривалося щирим сміхом та оплесками присутніх.

Зворушливе кінцеве слово Тоні Горохович перепліталося ностальгійними спогадами про її дитинство, про трагічну долю її родини "під сонцем найдемократичнішої сталінської конституції", про свою довголітню громадську працю, але тяжко було стримати "сміх крізь сльози", коли вона почала розказувати про свою останню поїздку на Україну, про брудні пасквілі на неї в радянській пресі і про те, якою "небезпечно" вважає її радянський режим для своєї імперії, відмовляючи дати їй візу навіть у час горбачовської "демократизації", щоб ще раз побачити свою батківщину...

Не вгадуватимемо, хто саме з 36-ох членів Комітету спричинився найбільше до успіху цього

НЕПОВТОРНІСТЬ І НЕВИПАДКОВІСТЬ

Про ней може багато сказати: навіть ось така абсолютно буденна подробиця. Кілька років тому мені довелося редагувати для "Молоді" збірку "Першовірш". Видавництво звернулося до українських поетів з проханням подати до книги котрийсь із найперших своїх творів і прокоментувати, чим він дорогий для автора: фактом з власної біографії, зафіксованою в ньому важливою соціяльною подією, відчуттям того, що ти вже стаєш поетом і т. ін.

Автокоментар Ліни Костенко був суперлаконічний, всього з двох фраз: "Справа не в тому, коли написано перший вірш. Справа в тому — коли вперше відчута поезія". І не подала вона до збірки твори далеких шкільних літ (їх тоді чимало друкувала газета "Зірка"). Запропонувала вірш про свій першій вірш і про дитинство при заграваx війни.

Мій перший вірш написаний в окопі
на тій сипкій од вибухів стіні,
коли згубило зорі в гороскопі
Моє дитинство, вбите на війні.

Оглядаючись у пам'ять, поетеса не просто згадує — вона переживає заново те, що згодом стало не тільки біографією, а й літературним матеріялом:

Гула земля. Сусідський плакав хлопчик.
Хрестилась баба, і кінчався хліб.
Двигтів отой вузесенький окопчик,
де дві сім'ї тупились кілька діб.
О, перший біль тих недитячих вражень,
який він слід на серці залиша!
Як невимовне віршами не скажеш,
чи не німою зробиться душа?!
Це вже було ні зайчиком, ні вовком,
кривавий слід, обвуглена зоря! —
а я писала мало не осколком
великі букви, щойно з букваря, —
той перший віршик, притулившись скраю,
щоб присвітила поночні війна.
Який він був, я вже не пам'ятаю.
Снаряд упав — осипалась стіна.

Цей вірш — і документальна, і творча біографія самої поетеси, а водночас і її автокоментар до тих ранніх творів, які вона ніколи не виносить на люди, оскільки, на противагу багатьом іншим поетам, переконана, що вони належать тільки своєму часові, і — не більше

Ліна Костенко вважає, що біографія поета (принаймні за життя) — це його твори. Вірші — мистецтво і всі можливі пояснення, як і чим живе поет. Вона активно утримується від будь-яких інтерв'ю, автокоментарів, маніфестів і всього того, що не має безпосереднього стосунку до поезії. Вірші — єдине можливе для неї спілкування з читачем. Характерно, що в одному з них збучить така не випадкова для неї фраза: "Твоє страждання — особиста справа, твоє мистецтво — свято для усіх..."

Вона не належить до тих особистостей, в яких фактографія їхнього життя складається всуціль благополучно. І тут же є своя логіка. Логіка бунтівного духу поетеси, її послідовного відгетьковування приписів літературного етикету тоді, коли йдеться про такі речі, як совість, честь, правда. Тут — і пояснення півторадесятилітнього мовчання Ліни Костенко в період нашого суспільного застою. Це дуже сумний період в історії української літератури. Одна з найяскравіших її творчих особистостей мовби геть зникла з духовного горизонту. За цей довгий час підросло ціле покоління людей, які вже не знали поезії Ліни Костенко й вибудовували свої "табелі про ранги" в національному письменстві без неї.

Років з десять тому відбувся пленум правління Спілки письменників України з питань поезії. Один з молодих літераторів перевіряв запрошення учасників пленуму. І нізащо не хотів пропустити без запрошення жінку, яка виявилася... Ліною Костенко — він не знав її в обличчя, як уже не знало багато молодих. І Ліна Василівна тоді сказала збентеженому молодикові: "Ми з вами розминулися на ціле покоління!" І вони обоє були в тому не винні. Винні були високі чиновники, котрі узурпували право визначати, що і як повинно бути в українській літературі, хто і яке має в ній значення, кому є політичне довір'я, а кому немає.

Я вірю, що колись буде написано не тільки творчий портрет Ліни Костенко, а й драматичну

незабутнього вшанування нашої скромної громадської працівниці Тоні Горохович, але було б несправедливо не згадати ініціятиви і промотора цього свята п. Петра Баєра, фактичного голову Комітвту.

Мар'ян Дальний

передісторію появи чи не кожної книжки поетеси. Дуже багато невеселого ми звідти дізнаємося. Люди і речі там будуть названі своїми іменами. Народ повинен знати своїх "героїв".

Ось характерний приклад з тієї, майбутньої, книги передісторії її книг. 1974 року Ліна Костенко подала до "Радянського письменника" рукопис історичного роману "Маруся Чурай". Нині він — за одностайним визнанням критики — вважається одним із найзначніших художніх здобутків нашого письменства. Його без перебільшення можна назвати енциклопедією духовного життя України XVII століття.

Здавалося б, усе зрозуміло. Видавництво одержало твір, який стане визначною літературною подією — його треба негайно пускати в люди. Але з першого ж дня появи "Марусі Чурай" почалося її ходіння нескінченними колами видавничого пекла. 30 травня того ж року поетеса одержує редвисновок за підписом Юрія Петренка. Ось витяг з нього, який сьогодні не вимагає ніяких коментарів, бо говорить сам за себе: "Ліна Костенко наскрізь тенденційно тлумачить історію в останніх своїх творах. За недомовками, натяками і прямими висловлюваннями неважко розпізнати буржуазно-об'єктивістський підхід до подій минулих епох, не дається чітко окреслених класових оцінок явищ і фактів, ідеалізується і вихваляється козаччина. Вищесказане, що стосується "Княжної гори" (історична поема Ліни Костенко, яка так і не була надрукована. — М. С.), в повній мірі властиве і віршованому романові "Маруся Чурай".

Дуже цікавий для читацького загалу документ. Лежить, забутий усіма, припадає пилом у видавничому архіві, але він теж по-своєму належить історії літератури. Ми повинні пам'ятати не тільки добре, а й погане, зле, бо нема нічого, гіршого аніж вибіркова пам'ять. До речі, таких сумних документів, пов'язаних з "Марусею Чурай", набереться не менший том, аніж самий роман. Ось ще один матеріал — важко з остаточною переконаністю сказати, чим він продиктований — естетичною та історичною глухотою автора чи отим почуттям, яке в народі здавна називають "одлукавого": "Ознайомилися з рукописом Вашого історичного роману у віршах "Маруся Чурай". Рецензували. На жаль, твір не відповідає вимогам видавництва. Як переконливо сказано в редвисновках та рецензії, роман нечіткий в ідейному відношенні, далеко не бездоганна ідейно-художня концепція твору. Вести розмову про видання твору в такому вигляді передчасно... Зав. редакцією поезії С. Литвин".

Ще один чоловік, сам того не відаючи, ввійшов в історію літератури з чорного ходу. Чи, може, точніше буде сказати, безнадійно вплив в історію літератури.

Драматична життєва доля реальної Марусі Чурай, яка стала героїнею Ліни Костенко. Драматично складалася і літературна доля літературної Марусі Чурай. Абсолютна гармонія цих двох доль. Який тільки звинувачень вона не зазнала! Якщо підсумувати все сказане тоді на адресу "Марусі Чурай", то виходило: твір невиразний, плутаний ідейно й абсолютно анемічний художньо. До речі, і наша шановна "Вітчизна" у своїй відповіді Ліни Костенко запевняла поетесу, що роман відхилено "через його надмірну розтягнутість та художню неповноцінність". І це — в той час, коли на Україні друкувалися сотні таких "художньо повноцінних" різножанрових утворів, що часто тебе поймав жах: невже літературні критерії впали в нас нижче абсолютного нуля? Невже може так одверто деградувати література? Звичайно, були винятки, але загальний тонус українського письменства (нині вже навіть важко в те повірити!) сповзав після свого піднесення в шістдесяті роки дедалі нижче й нижче. Тут можна було б назвати і кращі наші твори, які в період духовної летаргії були категорично засуджені; їх заборонялось навіть згадувати, але — не про те мова.

Мова — тільки про Ліну Костенко, хоч її ім'я й очолювало обойму заборонених імен. Його нещадно викреслювали редактори, ніяково пояснюючи: вони, мовляв, не проти, але... Одне слово, Ліни Костенко нема. Була — і не стало...

Отже, весь літературний процес без її — навіть символічної — участі.

А вона — писала. В шухляду. Це, мабить, найстрашніше для поета — посилати своє слово у німоту вакууму. І який дух треба мати, щоб не зламатись, творчо не деградувати. А ще — і це вже було б непоправно, якби сталося! — не озлобитися на всіх і все, на весь білий світ. Бо така тотальна злість — смерть для поета. Навряд чи залишиться він поетом, уражений її метастазами. У нього — і це загальновідомо — повинне лишатися місце в душі і для любові.

"Маруся Чурай", помандрувавши колами видавничого пекла, не менш страшними, ніж Дантові, бо там свіжа думка розпиналась і топилася в рутинному багні, повернулася до поетеси й залягла в письмовому столі, певно, не дуже вірячи, що колись вона прийде до нас. А

поверненням Ліни Костенко була книга поезій "Над берегами вічної ріки". Книга навдивовижу пронизлива силою почуття і енергії думки. І все, як мовиться, відразу ж стало на свої місця. Каліфи на мить, дуті авторитети, запопадливі римувальники "правильних" гасел — всі вони відчули себе вельми і вельми незатишно від сусідства з цією поезією, яка буквально дихає справжністю всього: почуттів, думок, слів.

А потім до читача прийшла "Маруся Чурай" і за кілька днів її не можна було знайти в жодній книгарні. Видавництво "Дніпро" випустило твір Ліни Костенко стотисячним тиражем у серії "Романи і повісті". Безпрецедентний випадок: поетичний твір — стотисячним тиражем. Книга знову швидко розійшлася. Виявилося, що й такий небувалий для поезій — тираж недостатній.

До речі, про тиражі. І критики, і соціологи, і літературознавці, і читачі — всі сьогодні одностайно стверджують: поезія втратила свій авторитет, в ній відчувається творча криза, "втома форми" і т. ін. Зрештою, про неблагополучність її становища свідчать і тиражі книжок. Якщо збірка з'явилася кількістю десять-п'ятнадцять тисяч екземплярів — це майже нечуваний випадок. А тут — стотисячний тираж "Марусі Чурай". До того ж, роман у віршах, як вважають критики й літературознавці, — жанр безнадійно анахронічний, приречений на неувагу читача... Все це так. Єдине уточнення: Ліна Костенко — виняток з усіх цих правил і закономірностей. Абсолютно парадоксальний факт: вона ніякими засобами не бореться за свою популярність (а скільки сил витрачають для цього багато наших поетів!), однак ця популярність надійно затримувалась з її іменем. Такої популярності сьогодні не має жоден український поет. Звичайно, це — передовсім загальне визнання її таланту. Але й водночас — оцінка її громадянської позиції в нашому житті.

Ліна Костенко і її читач однаково спокійно пройшли і хвалу і хулу критики. Вони анітрохи не позначилися на їхніх стосунках. А отой довгий період мовчання довкруг імені поетеси був і періодом випробування її читача. Випробування на пам'ять і віру. Її читач це випробування витримав. Разом із нею. І це — набагато дорожче, аніж усі можливі суперлятиви критики.

Очевидно, майбутні дослідники літератури серйозно проналізують творчий феномен Ліни Костенко, вичерпно пояснять її загальнолітературне значення — у них буде перевага дистанції літ, з якої завжди все набагато краще видно. Але й сьогодні зрозуміло: наше письменство без неї не уявляється — як це ми могли б бути без її слова, без її громадянської позиції? Наскільки біднішими були б усі ми за таких обставин.

У нещодавно виданій книжці Ліни Костенко "Сад нетанучих скульптур" є такий вірш:
Страшний калейдоскоп:

в цю мить десь хтось загинув.
В цю мить. В цю саму мить. У кожну із хвилин.
Розбився корабель. Горять Галапагоси.
І сходить над Дніпром гірка зоря-полин.
Десь вибух. Десь вулкан. Руйновище. Заглада.
Хтось цілиться. Хтось впав. Хтось просить:
"Не стріляй!"
Не знає вже казок Шехерезада.
Над Рейном не співає Лореляй.
Летить комета. Бавиться дитя.
Цвітуть обличчя, острахом не стерті.
Благословенна кожна мить життя.
На цих всесвітніх косовицях смерті!

Сучасному поетові мало знати про всі біди великого світу. Треба їх гостро відчути в собі. Так, як вона — Ліна Костенко.

Тоді за слово поета не треба агітувати читача. Читач сам іде до такого поета.

Михайло Слабошпицький.
"Радянська Жінка ч. 5, 88

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали упімнення й відклали "на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал "на кредит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

Нам є краще разом!

Позбудьмося расової дискримінації в Канаді

Березень 21

Це Міжнародній День для Елімінації Расової Дискримінації

Расовість, упередження і дискремінація є шкідливими для кожного-кожної в нашому суспільстві.

Бути частиною того спеціяльного дня є одним із способів сказати, що кожна особа в Канаді заслуговує на рівну пошану і справедливе трактування.

Разом Канадці можуть будувати для всіх краще суспільство.

Multiculturalism and Citizenship Canada
Multiculturalisme et Citoyenneté Canada
Canada

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Левко, син Олекси і Маґди Дрозди Матійовських народився 18 березня 1964 року в Шол Лейк, Ман. Початкову науку побирав в Овкбурн, Ман. Був активним СУМКівцем й від шестилітнього хлопчика, поки закінчив Гай Скул в Росбурн, Каліджет закінчив 12-ту клясу української мови. Був здібний при колядках у святочний Різдвяний час. Тепер він є дуже вдячний своїм батькам, що заохочували його говорити по українському.

У часі вакацій працював у малій крамниці і заробляв собі на свої потреби. Працював також на великій фармі у домі старших громадян у Шол Лейк, Ман. Перевозив інвалідів у Вінніпезі та був домашнім учителем (тутор) у Вінніпезі і Брендоні.

Продовжував свої студії в університеті в Брендон, Ман., де здобув степень Bachelor of Science та Mathematics Physics у 1986 р., Учительський сертифікат отримав 1987 р. Крім того брав активну участь в українському православнім хорі під директурою Ореста Пестика в Брендоні та коротку у фестивальному хорі Кошиця у Вінніпезі.

В 1988 році вступив до військової служби летунства. Початкову науку побирав у Чиливак, Б.К., французську мову побирав у Ст. Джін, Кве. Тепер Левко Матійовський є Canadian Forces Base у Вінніпезі. Докінчувати науку летуна буде у Портедж ля Прері, Ман.

Бажаємо йому найкращих успіхів.

Геня Матієшин
Авкбурн, Ман.

ЗВЕРНЕННЯ

Крайова управа СУМК-у шукає поручителів трофеїв для культурних змагань, які відбуватимуться підчас Всеканадського З'їзду СУС 1989 року.
Якщо ви, ваша організація, або ваше підприємство могли б спонсорувати одну або більше трофеїв, будь ласка сконтактуйтесь з одною з нижчеподаних осіб.

* * *

National CYMK requires sponsors for trophies to be used at the upcoming national cultural competitions during the CYC Convention of 1989. If you, your organization or business are able to assist us in sponsoring one or more trophies, please contact the following:

* * *

Крайова управа СУМК-у шукає трофеї з минулих культурних змагань.

Якщо маєте якінебудь інформації про ці трофеї, будь ласка сконтактуйтесь з однією з нищеподаних осіб.

* * *

National CYMK is looking for trophies used in past national cultural competitions. If you have any information regarding these trophies please contact one of the following:

Alberta—B.C.: Natalia Ozipko (403) 475-1016.
Saskatchewan: Trudy Lopaschuk
(306) 244-9184.
Manitoba: Irene Domytrak
(204) 667-1329.
Eastern: Oksana Petrusiw (416)
769-8458.
National: Lesia Soltykewych
(403) 469-0986.

Сини мої, Гайдамаки!
Світ широкий, воля, —
Ідіть, сини, погуляйте,
Пошукайте долі!

Т. Шевченко

TIMELESS SHEVCHENKO

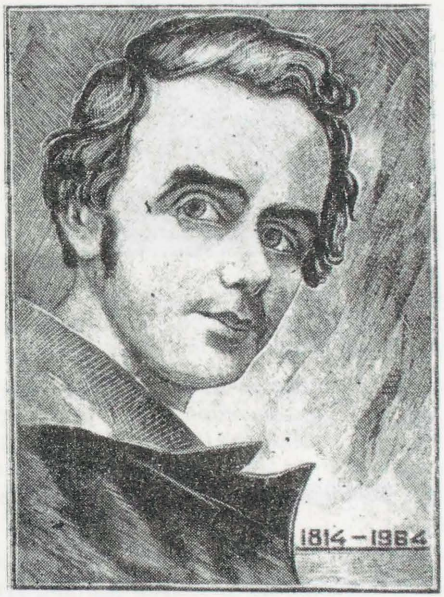

Next year * marks the 175th anniversary of the birth of the genius of the Ukrainian language, the great bard of Ukraine, Taras Shevchenko, yet his words ring out as true today as they did during his lifetime.

The timelessness of his ideas are embodied in his poetry; his national spirit reigns immortal. Thus, it could not have been more fitting to mark the Millennium of Christianity in Rus'-Ukraine with the world premier of Shevchenko's "The Neophytes," set to music by Ukrainian composer Marian S. Kouzan. The composer, who resides in Paris, was commissioned by Bishop Michael Hrynchyshyn of the Ukrainian Catholic Church in France to set the epic peom to music worthy of a commemoration of the Millennium of Christianity in Ukraine.

The Neophytes, ("The Newly-Converted," "The Newly Baptized") was written in 1857, when Shevchenko, still in exile, was awaiting further orders concerning his fate. He dedicated the work to his friend M.S. Shchepkin, and expressed the hope that it would "a parable become for crucifiers of all nations/tyrants yet to come." And so it became.

The prophetic vision of Shevchenko is evident as he tells the story of the hero Alcides, a young Roman who upon hearing Apostle Peter preach becomes a convert to Christianity and along with other neophytes is imprisoned by Nero and set to hard labor.

His pagan mother prays to all the Roman gods, including the self-proclaimed deity, Nero, to save her son. But Nero has other plans for the early Christians and they are thrown to the wild beasts in the Coliseum. As her son's body is thrown into the Tiber, Alcides' mother sees the true light and prays to the one God.

In a thoroughly biblical vein, Shevchenko believes in the prophecy of Isaiah; the light of the mercy of God leads souls through mortal suffering and the sacrifice of life to the victory over evil, for it is the way he lived his own life.

Shevchenko's poetry, its meaning can be read on all different levels. He not only tells the historical tale of the Roman hero, early Christian Alcides, but also depicts the fate of Ukraine in describing the mother of the self-sacrificing neophyte, who has thrown aside pagan beliefs and accepted Christ, suffering in his name.

On the most personal level, Shevchenko writes of his own trials, for the poem, written late in his life, possesses the wisdom that comes from suffering for the truth.

The suffering of Ukraine goes on to this day, as it is still an oppressed nation where its people are persecuted for their beliefs. Shevchenko understood Ukrainians like no one ever has, or ever will... In his prophetic vision he believed that it would resurrect again one day.

** This article was written in 1988.*
**"Ukrainian Weekly"*
March 1988, N0. 10

GERALDINE NAKONECHNY

RECEIVES 1988 NURSE OF THE YEAR AWARD

Geraldine Nakonechny, head of the post diploma nursing program at Grant MacEwan Community College, Edmonton, was named Nurse of the Year at the 70th Annual Convention of the Alberta Association of Registered Nurses, held on April 21, 1988. The Award was presented by Associate Chief Justice Tevie Miller in memory of the late Abe Miller, who had been a legal advisor to the Alberta Association of Registered Nurses for many years. The Award recognizes and pays tribute to nurses who have an extraordinary contribution to their profession and their community.

Geraldine Nakonechny is well known among Alberta nurses as well as internationally.

In Alberta, she developed the present refresher program. It is designed for nurses who have been out of the profession for five years or more to update their education. According to the Nursing Profession Act, former nurses must enrol into a formal program, which may take from several months to a year to complete. Only then are they qualified to return to the nursing profession.

She also redeveloped the extended care nursing program into distance learning format. Basically this means that nurses may study post diploma nursing specialties at home while maintaining their jobs. The two specialties are extended nursing care of the aged and disabled and occupational health nursing, such as in industry, offices, department stores and the like. This is a one year program but students are allowed to study on a part time basis. But periodically, they have to attend a centre like the Grant MacEwan Community College in Edmonton, for several days to learn skills which cannot be taught by correspondence courses.

But it is on the international scene that the achievements of Geraldine are outstanding; first in Australia, but will spread to other parts of the world as the system becomes known.

In 1985, Geraldine was invited to the 13th World Conference of Distance Education, held in Melbourne, Australia, August 13—20. The conference was attended by over 600 delegates, representing 52 countries. She presented a paper entitled "Implementation of Computer Managed Learning in a Distance Delivery Program." Briefly, in layman's language, this means that a student goes to a centre which has a computer terminal, accesses an examination, enters the answers and receives the score immediately. In addition, the computer identifies the student's errors, gives the correct answers and indicates what items must be restudied. Thus each student is managed on an individual basis.

What is remarkable is that Geraldine designed and directed the development of this teaching system. Back in 1982, she foresaw the possibility of using computers to teach and evaluate the learning of adult students or those far from schools and colleges.

Funded by the Alberta Advanced Education, she invented the computer managed learning system, which was the first to be used in Canada. So successful was her original idea that the Edmonton Project is now used throughout Alberta, in four provinces and in the North West Territories.

Geraldine devised the program for the teaching of nursing but the whole teaching concept can be adapted to other subjects.

The news of the new program spread and Geraldine was invited, in 1987, to Perth, Australia by the Curtin University of Technology to set up a similar program in Western Australia. In May, 1988, she was invited to present the system at conferences in Melbourne and Sydney, Australia.

Geraldine's official position is Program Head of Post Diploma Nursing Programs, Grant MacEwan College, Edmonton. Not content with heading or originating programs, she is also a member of the Alberta Nurses Computer Interest Group, the Alberta Gerontological Nurses Association, the Canadian Occupational Health Association, the International Council on Distance Education and the Canadian Association of University Continuing Education.

Her obligations to church, organization and

community are not neglected. Amongst them are some of the following:

1. President of St. John's Cathedral Branch, Ukrainian Women's Association of Canada, 1985—1987.
2. Founding member of the Alberta Council for Multicultural and Native Health.
3. Advisor for Senior CYMK at St. John's Cathedral Branch.
4. Canvasses annualy for Heart Foundation with husband, Victor.
5. Member on the Advisory Committee of Alberta-B.C. CYMK History Book Project.
6. Member of Advisory Committee Mount Royal College Mental Health Program, Calgary.
7. Membership of St. John's Cathedral Branch UWAC.
8. Member of Advisory Committee to the Post R.N. Baccalaureate Nursing Program at Athabasca University.
9. Member of Advisory Committee to the Rehabilitation Course in Nursing at Glenrose Hospital, Edmonton.
10. Consultant to Western Australia Occupational Health Nurses Association.

Geraldine and her husband Victor, a retired Junior High School Principal of the Edmonton Public School System, have raised two sons, Lorne, a regional manager of Atlas Supply Company and Gregory, first year student at the University of Alberta in the Faculty of Science.

Geraldine has been granted talents beyond the ordinary and she has not wasted them. She has used her intelligence and energy for the benefit of society. She has an assured place in the history books of nursing.

The members of the Ukrainian Women's association of Canada congratulate her on her accomplishments, wish her continued stamina, many more successes and much happiness in her life.

Helen Raycheba

DEDICATED TO AMNESTY INTERNATIONAL

Look around and you will see,
millions of people, quietly,
pursuing peace and harmony,
trying to make life better.
Their' is but a simple dream:
To live a life of dignity;
to love and find tranquility,
and aspire to something better.

Look around and you will see,
those who live by power and greed,
who take beyond all human need,
and give only to their brothers:
War, death, brutality
torture, fear, indignity,
disease, crime, poverty.

Why must so many suffer?
So many watch the nightly news,
and see life in tiny two-minute views.

But some look harder and they see
the cold and cruel realities,
and, if they still possess their humanity,
they know what they must do.

Composed by L. M. Reklaw, a pen-name of an Edmonton former musician and songwriter, who calls himself a "poet in hiding".

Submitted by Helen Raycheba

Love has never failed in the long run.

* * *

The man who knows little is proud that he knows so much;
the man who knows a lot is sorry that he knows so little.

* * *

Profanity is a confession that we have a limited vocabulary.

* * *

How many minutes of the day do you spend alone with the Lord?

* * *

CHRISTIANITY IN ACTION: In the home it is kindness; in business it is honesty; In society it is courtesy; In work it is fairness; Toward the weak it is help; Toward the unfortunate it is pity; Toward the wicked it is resistance; Toward the penitent it is forgiveness; Toward the fortunate it is congratulations; And toward God it is reverence and love.

НАШИМ ДІТЯМ

Т. ШЕВЧЕНКО

ВСТАЛА Й ВЕСНА ...

Встала й весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком укрила,

І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають.

———————

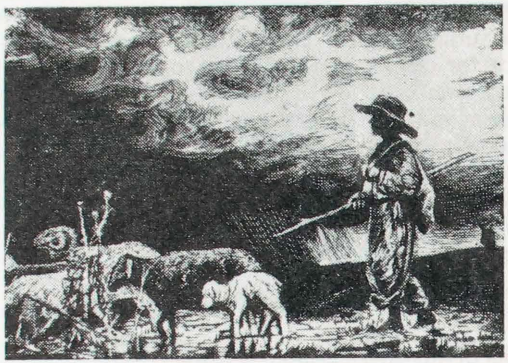

М. Маловський
"Мені тринадцятий минало"...

Д. КРАСИЦЬКИЙ

МАЛИЙ МАЛЯР

Катря допомагала матері: мела долівку, з лави, з мисника стирала пилюку, поралася в хаті.

Тарас сидів біля полу на долівці і держав у руках вуглинку. Він уже обписав геть усю стіну від лежанки до полу й почав розмальовувати долівку. На білій стіні красувались гілки дерев, листя, квіти.

— Що це ти наробив! Я ж казала тобі, Катре, не давай Тарасику вуглинок. Бач, усю стіну змережив!

Мати одібрала вуглинку.

— Ой, ой, ой!.. Справді, що ти понамальовував? Мало тобі вчора попало, то ти й сьогодні хочеш?

Катря відвела Тараса в куток і почала змивати долівку, підмазуючи стіну.

Малому не сиділось, він знайшов біля печі іншу вуглинку і тут же в кутку почав малювати півня на стіні.

— Ти знов за своє? Що то таке?

— То півень бондаренківський!

— Хоч би свого малював, а то бондаренківського...

— Е, наш не такий! Бондарівський півень гребенястий. Ач, який гребінь! — і Тарас показав Катрі на малюнок. Катря тільки руками розвела.

— І що мені з ним робити? Не встигаю підмазувать.

— А ти дай йому по пальцях!

Тоді Тарас випорхнув на вулицю, зібрав товаришів, розгладив долонею пилюку й почав паличкою виводити півників. Хлопці милувалися ними й просили:

— Тарасе, малюй ще! Малюй ще!

І з-під рук малого маляра один по одному вистрибували півники на цибатих ногах. З гребінцями і без них, довгохвості і куцохвості, усякі, усякі... І кожний новий птах, намальований у пилюці, здавався кращим. А Тарас відходив набік, прижмурював око і придивлявся до півня, що біля тинку, думаючи: "Як би його ще краще навчитись малювати півників".

— О, цей півень точнісінько Василів!

ОГЛЯД АЛЬБЕРТСЬКОГО ПРОВ. З'ЇЗДУ СУС

Провінційний З'їзд складових організацій СУС відбувся в Едмонтоні 5 і 6 листопада 1988 р. в Авдиторії собору Св. Андрея.

Спільна перша сесія З'їзду почалась о год. 9:30 рано. На прохання голови ТУС п. Євгена Гарасимова молитву перед З'їздом провів о Г. Василів. З'їзд офіційно відкрив п. Я. Скрипник, голова Союзу Українців Самостійників.

Першою точкою на програмі була панеля на тему "Російська Православна Церква в Америці". У панелі брали участь о. д-р Ігор Куташ, о. Василь Макаренко і Катерина Чернявська, модератор — Євген Гарасимів.

По обіді, бувші голови провінційної екзекутиви Союзу Українок були вшановані подарунком "The official First day cover bearing stemps in a variety of Configuration", що Канадська пошта видала на святкування 1000-річчя Хрещення України з тризубом на коверті.

О години 1:30 по обіді голова Провінційної Управи Союзу Українок на Альберту Лелія Зубрицька офіційно відкрила сесію Союзу Українок. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок. До президії попрошено всіх колишніх голів Провін. Управи, яких одинадцять. Слідували звіти членок діяльности Пров. Екзекутиви. Голова Лелія Зубрицька репрезентувала Екзекутиву де було потрібно, як музей, СУС ТУС, СУМК, КУК та етнічні організації. Очолювала 23 зборів Управи та була присутня на інших. Вітала голів Союзу Українок — Анну Холод і Катрю Шолтер в Едмонтоні. Була присутня на прийнятті міністра Дейвид Кромбі. Брала участь у фестивалі/88' у Дні спадщини.

В товаристві Іриси і Стефана Цьонів відвідала майстерню у Гвайтгорс, Юкон, де українці плянують започаткувати Православну громаду і побудувати церкву. Крайова Управа Союзу поручує взяти під нашу опіку Гвайтгорс. Відвідали відділ у Калґарі і Калмар та допомогли започаткувати садочок і рідну школу. Відвідували і наші відділи в Альберті: як голова Лелія Зубрицька була делеґаткою на з'їзді в Саскатуні, Торонті і Гамільтоні. Вітала і провела програму на двох чаях.

В 1987 р. управа видала стипендії студентам університету українських студій і на "Освіту" інституту Св. Івана. Одну нашу членку, Катерину Чернявську вибрано репрезентувати Едмонтонський український округ в "Альберта Геритидж Кавнсил", як дорадницю міністра культури.

Кореспонд. секретарка Анна Кравець сказала, що за дворічну каденцію вплинуло до Пров. Управи 425 листів, а написано 145. Вислано 7 разів обіжних листів по 90 кожного разу.

Садочок — Леона Фарина Бриджес: — Коли хтость з батьків цікавиться садочком вона веде їх до садочка при Катедрі Св. Івана. В липні відвідала садочок з Келґари М. Белчайм (нечитке), якій вручено програму, а Пров. управа допомогла фінансово започаткувати садочок в Калґарі. Учителькою в ньому є Катруся Лебедович.

Сандра Гоголь як дорадниця СУМК є присутня на всіх їхніх зборах. Допомагали добр. Крищук у писанні історії СУМК. Маруся Крищук-Кошарич і добр. Н. Крищук приготовляють семінар для виховання провідників. Для сумківців уведено нагороди — відзнаки за успішне навчання різних прав у програмі СУМК і Церкві.

Музей і ручні роботи — Анна Ємська, як членка філії Провінційного Музею і членка Провінційної Управи, приготовляла виставку вишивань і тканин, на веснянім чаю в 1987-88, на День Спадщини у Стовні Плейн, відвідала два відділи і дала курс вишивання для СУМК, Два рази заступала голову Лелію Зубрицьку на імпрезах.

Соціяльний проєкт — Мирослава Фербей, як членка Надзірної Ради СУМК. доглядала проєктів українських танцюристів і мякетки "Наталка". Цей проєкт почався за головства о. Дем'яа Гоголя, щоб допомогти фінансово СУМКівцям. Бронзові скульптури Дж. Вівера продавалися — "танцюристи по $295.00. Число скульптур було обмежене. Праці було дуже багато і було приємно працювати.

Український росповідний театр — Мирослава Ферлей. Вже дев'ятий рік існує український росповідний театр, як проєкт Провінційної Управи Союзу Українок на Альберту. Дотепер ця група виставила п'ять п'єс: "Казки про лисичну", "Хвости роги і лапки", "Як пір'я полетілю", "Пригода з відьмами" і "Лис Микита". З нагоди 1000-річчя Хрещення України, члени цього театру під керівництвом Юлії Блажук влаштували п'єсу Анни Звоздецької "Азор". Це була дуже зворушлива п'єса для всіх тих, що мали нагоду бачити її.

Пані Л. Бриджес склала подяку пані Юлії Блажук і всім аматорам, що причинились до успіху цього театру.

Головніші події в пообідній сесії Союзу Українок. Внески і дискусії:

1. Протокол з попереднього з'їзду прийнято як був надрукований у "Проміні", в м. березні 1987.
2. Звіт касирки Шерил Мойсей — 29 серптня 1988 року — в касі $13.067.92 і терм депозит цертифікат $4.000.00.
3. Звіт у програмці прийнято з поправками.
4. На орган. фонд зібрано $404.00.
5. Катерина Чернявська подарувала волинську сорочку до музею.
6. Розалія Фарина вшанувала уступаючу голову Провінційної Екзекутиви Лелію Зубрицьку.
7. Павліна Лисак звітувала з семінарів, що відбулися на рішення конференції СУС.

8. Добр. Н. Крищук заступала Марусю Крищук-Кошарич і разом з Сандрою Гоголь представили нову програму СУМК. Слідувала дискусія над піднесеними питаннями.

Від контрольної комісії внесено вотум довір'я уступаючей управі. Новообрана голова Провінційної Екзекутиви — Надія Гайманик склала подяку за вибір й апелювала до присутніх за взірцеву співпрацю для добра організації на майбутнє.

З'їзд закінчено співом "Достойно є".

Марія Мельничук і Катерина Рожак — Секретарки З'їзду.

* * *

Склад Провінційної Екзекутиви Союз Українок на Альберту:

Уступаюча голова — Лелія Зубрицька, голова — Надія Гайманик, перша заст. голови — Анна Звоздецька, секретарка проток. — Марія Мельничук, коресп. секретарка — Наталка Кіт, касирка — Софія Павлюк.

Референтки: Архіву — Фіона Пелех, культосвіти — Карла Козак, нар. мистецтво — Марія Світик, сеньорів — Сесилія Крептул, садочка — Леона Бриджес, журналу "Промінь" — Катерина Рожак, статус жінки — Марія Косташ. СУМК — Сандра Гоголь і Ширлі Візьмірська, український розповідний театер — Мирослава Фербей, Українська школа — Силвія Ґрей.

Контрольна комісія: Айрес Комінґс, Джун Гушата, Параня Калет.

———————

ЗВІТ АЛЬБЕРТСЬКОЇ МУЗЕЙНОЇ ФІЛІЇ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ

1986—1988

1. Квітня 4 і 5, 1987 — чай, виставка килимів, народніх одягів і вишивки п-ва Куців.

2. Березня 26 і 27, 1988 — Чай, виставка різних одягів і кераміка п-ва Куців.

3. У Провінційнім Музеї Альберти, на Різдво почерез КУК спільне вдекорування ялинки.

4. На День Спадщини, 1 і 2 серпня 1981 і 31 липня і серпня 1988 р. під директивою КУК, виставка музейних експонатів і продаж коровайчиків.

5. На фистивалі 1988 — виставка "Буковинський стрій".

6. Пані А. Сенів — інформації Туризмові про Альберту.

7. Одержано дотацію на працю двох студенток до музею у часі літніх вакацій.

8. Кожнорічна участь Пров. Екзекутиви в "Українському Дні" у Стоні Плейн.

9. Кожноріч осіння вистава і продаж картин українських мистців.

10. Анна Ємська часто деспонує вишивання і тканння в потребах.

11. Закуплено цінних книжок та музейних експонатів від п-ва Куців.

12. Маємо свої брошурки — фотографом був Роман Петрів.

13. Пані А. Сенів отримала від "Альберта Кольчур Ачівмен Аворд за її постійну працю в музеї.

14. Подали прохання за "дотацію на видання книжки Дарії Янди.

———————

УПРАВА МУЗЕЙНОЇ ФІЛІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК НА АЛЬБЕРТУ

Уступивша голова — Марія Лазарук, голова — Нарія Боднар, 1-ша заст. голови — Єлисавета Прокіпчук, 2-га заст. — Анна Ємська, коресп. секрет. — Анна Мельничук, касирка — Фрозина Романчук, рекор. секрет. — Галя Федорків. Дорадниці — Анастасія Сенів і Емма Верхомин, члени управи: Люба Куць, Одарка Юзвишин, Йосифа Михайлишин, Ольга Ганночко, Марія Прокопів.

Секретарки нарад — Марія Лазарук, Катерина Рожак.

———————

ДЛЯ ВАШОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Бувають зажалення від читачок, що не одержали числа журналу. Тож коли Вам так трапляється — напишість до редакції, а ми вишлемо Вам число безплатно.

* * *

Наколи Ви вплатили передплату, а на Вашій адресі (наліпці) не зроблено зміну до двох місяців, просимо повідомити редакцію, подаючи дату висланої передплати.

* * *

Наколи Ви міняєте помешкання, негайно повідоміть редакцію, бо опісля пошта завертає журнал, за якого пересилку оплачуємо подвійно й після знов оплачуємо нову посилку.

* * *

В СПРАВІ КОЛЬОРОВИХ ЗНИМОК

Редакція вже просила не висилати темних кольорових знимок до поміщення. Вони виходять дуже чорні і читачі невдоволені: Світлини хоч і кольорові мусять мати світле тло. рожевий кольор облич робить їх в друці темними.

Дякуємо чемним читачам, як вже оплатили свою передплату на 1989-тий рік. Інших просимо. Допоможіть нам в нашій праці.

Редакційна Колеґія

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК

БЮКЕНЕН, САСК.

В неділю 2-го жовтня 1988 р. члени церковної громади ім. Св. івана Хрестителя і членки жін. товариства, Відділу ім. Лесі Українки влаштували прощальний вечерок у Народному Домі для п-ва Омеляна і Катрі Василівих.

П-во Василів прощаючись з Бюкеном відходять до Селкірк, Манітоба, де сподіваються проживати коло своїх дітей. Обидвоє п-во Василіви були одні з перших членів, які зорганізували Українську Православну Громаду у Бюкенен, Саск., ще в 1933 році. Пані Василів також була першою членкою жіночого товариства, Відділу Союзу Українок Канади, що було зорганізоване в 1945 році.

Наша громада втрачає в п-ві Василівих дуже дорогих і активних членів. Ми всі з нашої громади бажаємо їм найкращого здоров'я і многих літ проживати коло своїх дітей.

П-во Омелян і Катря Василіви.

З цієї нагоди члени склали пожертву в сумі $120.00 — з чого половина $60.00 на "Промінь", а половина $60.00 на "Вісник", що включає виріб кліш та прес. фонд.

Ірина Скорець, членка Відділу.

ВШАНУВАННЯ АННИ ЗАЛУБНЯК

СУРРЕЙ, Б.К.

В середу 1-го листопада 1988 р. Відділ ім. Ольги Кобилянської в Суррей-Волей вшановував почесним членством одну із своїх заслужених членок, дириґентку пані Анну Залубняк.

О годині 10-тій рано відбулися збори відділу, по зборах влаштовано чайне прийняття. За головним столом засіли почесні гості: о. Ізидор Ворончак Марія Вакалюк, голова Провін. Екзекутиви Союзу Українок на Бр. Колюмбію, Василина Бонар — голова нашого відділу. Галина Ткачук, секретарка відділу, Антонія Добровольська, Ехтіма Веселович — почесні членкині і Анна Залубняк, яку у цей день ушановували почесним членством.

Свято почато молитвою, яку провів о. Ворончак. Соціяльний комітет з членками подали смачну перекуску, а по ній слідувала програма. Голова Відділу Василина Бонар привітала гостей, вшанувала корсажем Марію Вакалюк, голову Пров. Екзекутиви, привітала Анну Залубняк і так само вшанувала її корсажем.

Голова Василина Бонар розповіла про працю і заслуги Анни Залубняк у відділі ім. Ольги Кобилянської в Суррей до якого вона вписалася 1960 року. Пані Залубняк є дириґенткою хору церковної громади понад 30 років. Вона брала і бере участь у різних комітетах; як народне мистецтво, багатокультурність, усе старається дати, чи розповісти якусь корисну новинку на зборах відділу. Ми у жіночім товаристві — (відділ) всі бажаємо Анні Залубняк кріпкого здоров'я у її праці.

Голова Пров. Екзек. Марія Вакалюк вручила Анні Залубняк грамоту від Союзу Українок Канади з Централі та подякувала їй за віддану працю в Союзі.

Від громади вітав пані Залубняк і склав подяку О. Ворончак. Співом "Многая літа" всі присутні вшанували ювілятку, оцінивши її любов до співу, музики, які вона з посвятою приносить і дарує людям.

Пані Залубняк подякувала всім за честь, що її працю так гарно вшанували.

Програму закінчено співом "Достойно є".

Василина Бонар, голова
Марія Боднарчук-Манюк,
референтка "Променя"

ІВАН ДЗЮБА У ВІННІПЕЗІ

Відділі Славістичних студій на Манітобському університеті повідомляє і запрошує громаду Вінніпеґу на виступ Івана Дзюби, що відбудеться в п'ятницю, 10 березня 1989 року, о годині 7:30 ввечері, в залі Читальні "Просвіта" на вул. Флора і МекКензі.

На вечорі виступатимуть також Микола Жулинський, заступник директора Інституту літератури Академії наук УРСР, Раїса Іванченко, з відділу історії на Київському університеті та поет Ігор Римарук.

Цьогорічні "Шевченківські читання", що відбуваються на канадських університетах від 1980 року, збігаються з 175-річчям народження Тараса Шевченка.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ 1988 Р.

ВИНДЗОР, ОНТАРІО

Щорічно в Соборі Св. Володимира, панахидою споминають пам'ять померших членкинь. Панахиду відправив О. В. Макаренко в неділю перед річними зборами. Річні збори перепровадились в згоді членства. Новообрана управа опрацьовує плян праці на цілий рік.

У місяці грудні, захоплює та радісна пора, коли наближаються Різдв'яні святкування. Вечером, 19-го грудня, вчителі й діти Рідної Школи влаштовували програму Свято Миколая. Коли побачити дітей садочку, які з гордістю виконують свої вірші, то показує, що праця над навчанням мови не є даремною.

Для членкинь і чоловіків, що віддано працюють при відділі, влаштовано приятельську вечерю в Розленд Ґалф Корс Сентир. Після смачної вечері, відбулася скромна

Відділ передає $1000.00 на шпиталь "Кроник Юнит"
Оля Друль, Ран Фостир, голова Аделя Мілько, Євгенія Квасніцька.

Поїздка до Парма, Огайо настоятель О. В. Макаренко.

програма, якою займався соціяльний комітет: Соня Давибіда, Оля Земляк, Катерина Мойсюк і Елейн Масляк. В приємній атмосфері, членкині весело провели вечір, розмовляли поміж собою й колядували. Маруся Гладиш, Ганя Савчинська й Стефанія Заборонюк розрадили всіх своїми віршами й жартами. Час від часу, соціяльний комітет витягав числа й обдаровував членкинь подарунками. З великим задоволенням, всі розійшлися до своїх домів.

На запрошення від Джан Р. Парк Гомстид, управа влаштувала виставку "Свят Вечір" з 12-ма стравами. По черзі, пояснювали українську традицію та частували глядачів медівником і кавою.

Місяць січень наповняє нас радістю Рождества Христового. Членкині, крім родинного святкування, знаходять час ходити з колядою та співати в Соборному хорі. Членкині співпрацюють з ТУС і СУМК на різних підприємствах, що відбуваються в громаді: Маланка, Йорданська Вечеря, Свято Державности, концерт в честь Тарас Шевченка, Спільне Свячене, День Матері, Караселя, Свято Володимира, Пікнік та Візитація Блаженнійшого Митрополита Василія й 25 ліття побудови храму Собору Св. Володимира.

Відділ відсвяткував свято в честь своєї патронки Лесі Українки 2-го лютого. Програмою керувала Марія Старух, референтка освітньо-культурного комітету. Участь у програмі брали п. Віра Василенко-доповідь, Стефанія Заборонюк-вірш і Маруся Гладиш-біографію англійською мовою. Підчас Великого посту, відділ провадить курси писання писанок для своїх і чужих. Також мали чудову виставку "писанок" у Вилостид Менор на запрошення Департаменту Парку Розваги пані Діана Леслі й п. Галя Фенканин доглянули цю виставку.

На Весняний Чай, було запрошено, як головну доповідачку, пані Галину Мельник-Марко. Програмою керувала Марія Старух. Голова, Аделя Мілько привітала всіх присутніх і удекорувала корсажем п. Г. Мельник-Марко й добродійку

Писання писанок для молодшого СУМК — інструкторки Елейн Масляк, Аделя Мілько і Галя Фенканин.

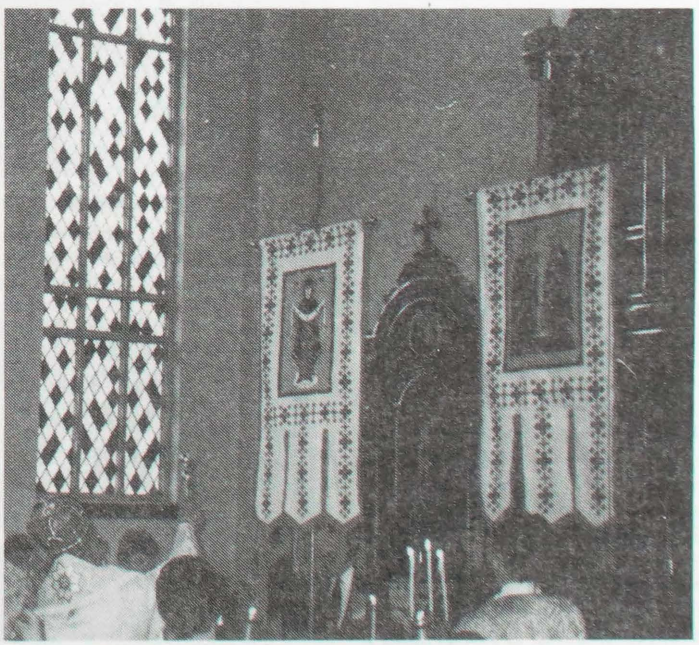

З нагоди 1000-річчя Святкувань посвячання вишиваних хоругвов.

Олю Макаренко. П. Оля Друль представила гостю, виголосила доповідь присвячену матерям союзанкам. П. Марія Михальчук покликала, по черзі, делеґаток до привіту. Відтак слідувало відзначення членок грамотою за 25 літню працю: Катерину Лейн, Неті Грицик, Марусю Гнатюк, Катерину Палій і Марію Кушнір. Присутні нагородили їх теплим оплеском. Заля була удекорована, при дверях стрічали гостей Катерина Лейн і Наталка Мудрак; соціяльний комітет, С. Давибіда з помічниками подали перекуску і каву. Гості мали нагоду купити собі різне печиво, писанку чи кераміку яких доглядали п. Іванна Залужна, Галя Фанканин, Анна Стебелська й Стефанія Друль. Гості з цікавостю, оглядали експонати в музею, де голова музею, п. Ольга Торошенко з членкинями музею вітали й відповідали на різні запитання.

Крім своєї добровільної праці, відділ пожертвував $40,000.00 на ювілейні будови Собору Св. Володимира з нагоди "Святкування 1000-річчя Хрещення України в Святу Православну Віру", закупили ризи, були учасниками збірного хору "Всеканадського Святкування в Гамільтоні. Для свого Божого Храму, подарували дві вишивані хоругви, що вишила п. Аделя Мілько а пошила п. Марія Михальчук. Музейний комітет, із співпрацею Ювілейного Комітету, що очолює О. В. Макаренко, виклав мистецьку виставку святкувань" 1000-річчя Хрещення України у місцевій головній бібліотеці, яка тривала впродовж місяця серпня. Відділ пожертвував на історичний фонд "Св. Михаїла" в Ґарденton $5000.00, на фонд Св. Володимира $1000.00, На Вестирн Шпиталь Кроник Юнит $1000.00 і інші фонди, завели Почесну Книгу, де записуємо імена членкинь і Поминальну Книгу, де записуємо імена членок, що відійшли у вічність. Ці святкування залишили незабутні враження, любов до свого рідного, любов і пошану одного до одного.

За добровільну працю у суспільстві, міністер громадянства й культури нагородив грамотою

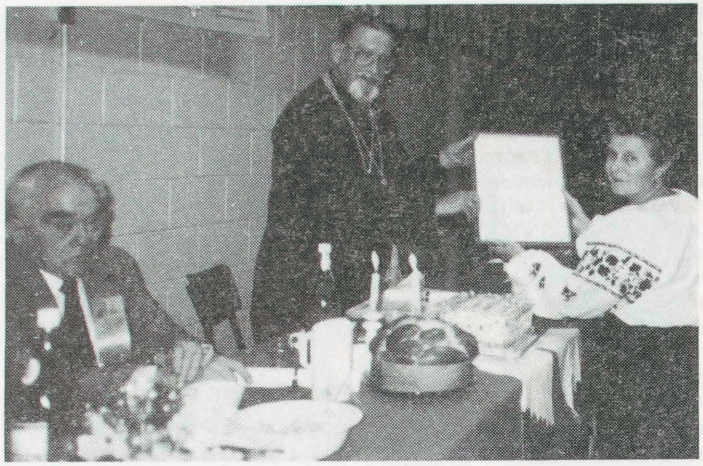

Блаж. Митрополит Василій вручує на руки голові відділу Аделі Мілько Митрополичу Ювілейну Грамоту.

Вшанновання членок за 25 літню працю

П. Галина Марко (головна доповідачка), Катерина Лейн, Неті Грицик, Маруся Гнатюк, Катерина Палій, Голова Відділу Аделя Мілько, Наталія Свинтак і Марія Старух, керівник програми.

Група працінників приготовили до продажу Великодне печиво

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

ВИТКІВ, САСК.

Неділя, 12 червня 1988 року. Святкування почалося о годині 2:00 по обіді в Православнім Народнім Домі.

Сценічне оформлення в Народнім Домі — на широкий синій стяжці прилаштований смолоскип та написані імена всіх відділів нашого округа, як також портрет Ольги Кобилянської. По одній стороні сцени стоять прапор відділу, а по другій два дереворізьби, що їх день перед тим подарувала доня пок. Олександра і Марії Павловських, привезених з України і за бажанням батьків, щоб по їхній смерті передати їх до Народного Дому у Витків — це Тарас Шевченко і Іван Франко мистецько ґравіровані, на дереві.

Перед сценою стіл, застелений вишиваним обрусом — на столі два коласчі, торт, на кінці стола дві вази квітів. Коло торта чотири грамоти і чотири пам'яткових подарунків для ювілярок та п'ять корсажів.

Програмою проводила Ганя Іванчук, на якої прохання програму відкрито співом-молитвою — "Як славний наш Господь". По цім прочитала імена чотирьох ювілярок, яких попросила засісти за головний стіл, а їм молоденькі причепили корсажі. Марії Н. Іванчук причепила правнучка Даруся Іванчук, Марії Стокалко — її внучка Ґлорія Стокалко, Єві Свистун — Харитина Ткачук, Марії Г. Тимко — Рома Іванчук.

Зліва направо: Марія Н. Іванчук — перша касирка відділу з 1928., Марія Стокалко вписалася як мала 15 р. у 1928 р., Єва Свистун, живе у Ривер Гайц Лодж і Марія Тимко живе у Бетлфорд.

Голова відділу Даруся Ткачук сказала вступне слово, по якім слідували привіти від відділів округа: Редфілд — Ольга Никифорук, Гефорд — Олеся Михайлюк, Норт Бетлфорд — Марія Саранчук, Ґлеслин — телефонічно — Марія Гарасим.

Слідувала доповідь голови Союзу Українок Канади Катрусі Шолтер, яку представила Ганя Іванчук, як бувшу витківську сумківку. Промова пані К. Шолтер була цікава. Вона порівняла давніші часи до теперішніх і вказала які великі зміни від тоді до тепер. Говорила про завдання нашої організації, й яку велику громадську і народню працю проробив Союз Українок Канади по всій Канаді. Пані Марія Гарбус з Саскатуну склала привіт від Анни Холод та цікаво промовляла пригадуючи, які були початки, Марія Гарбус також була нашою гленкою і народилась тут в околиці Виткова.

В мистецькій програмі виступали молоденькі танцюристи — Харитя Ткачук, Даруся і Рома (сестри Іванчук. Членки з Норт Бетлфорд відспівали дві пісні, а дві членки — Савеля Лазарович і Маруся Саранчук приграваали на мандолінах.

Історію відділу прочитала Ганя Іванчук. Пригадала як членки ювілярки приходили на початках на збори пішком, як мили підлогу в церкві і Народнім Домі. Всякі труднощі переживали перші членки, а сьогодні радіють, що мають свою власну церкву, народний дім й свою жіночу організацію і через цю радість ніяка праця не виглядає їм трудною.

Слідувало вшанування заслужених членок 60-ліття грамотами, що

членку Елейн Масляк, котра займалася виступами танцювального ансамблю і бандуристів на різних підприємствах. Пані Една Войцик була нагороджена грамотою від Есекс Добровільної Адміністрації за її добровільну працю для недужих.

Управа відділу зорганізувала поїздку до Парма, Огайо відвідати Собор Св. Володимира й околиці міста. Підчас візитації 20 листопада, відділ ім. Лесі Українки був нагородженний Митрополичою Ювілейною Грамотою Блаженішим Митрополитом Василієм.

З нагоди наших святкувань відділ складає жертву $500.00 долярів на журнал Промінь. Вітаємо й бажаємо найкращих успіхів редакторці, Наталії Когуській. Нехай Господь пошле Вам міцного здоров'я, щоб Ви далі працювали на добро Союзу Українок Канади.

Оля Друль, секретарка

їх вручила голова Союзу Катруся Шолтер, а подарунки вручила голова відділу Даруся Ткачук. В цей самий час Ганя Іванчук виголошувала коротку біографію відзначуваної членки. Покликані до слова кожна з відзначених членок сказала кілька слів пригадуючи давні події і сумні і смішні.

По цім, молоденькі членки — Даруся Ткачук, Савеля Іванчук і Ґлорія Стокалко засвічували маленькі свічки а Таня Іванчук прочитувала імена всіх бувших голів від початку зорганізування. По цім вшануванні членки погасили свічки і всі присутні проспівали "На многі літа". Тепер ювілятки вкраяли перший кусник торта а голова Даруся Ткачук покраяла торт для роздачі.

Кінцеве слово виголосила Ганя Іванчук, склавши подяку всім присутнім, що прикрасили наш ювілей. Дякувала гостям бесідницям з Централі, танцюристам, хорові з Норт Бетлфорду та чоловікам, що не поїхали на рибу, а прибули на наше свято. Імпрезу закінчено гимном Союзу Українок Канади "За нами, сестри".

Імена всіх покійних членок були видруковані на листівці програми — всіх було 37.

Слідувала вільна гостина, чай, смачна перекуска і дружня товариська гутірка.

Даруся Ткачук, голова
Ганя Іванчук, кор. секр.

25TH ANNIVERSARY OF THE UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF ST. JOHN THE BAPTIST

THOMPSON, MANITOBA

Sunday, September 25th, 1988 was a memorable day for the parish members of the Ukrainian Orthodox Church of St John the Baptist in Thompson, Manitoba. The parish was observing its 25th Anniversary. This first Anniversary gained even greater significance due to the fact that in its celebration which was led by the Primate of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, His Beatitude, the Metropolitan Wasyly of Winnipeg.

It took the Anniversary Committee consisting of Nadia Portey, Betty Toporowsky, Liz Kozakowski and John Skwarchuk, and its hard-working assistants close to a year to prepare for this special event. Not only did the interior require decorating, but, the exterior needed a facelifting, not to mention the landscaping and the parking area of the churchyard. Other nesessary tasks needed to be done in the last few weeks, were preparations of programs, announcements, the parish dinner and the church choir rehearsals.

Already on Saturday there was a festive mood in the air on the arrival of Metropolitan Wasyly, assisted by the local pastor, Very Reverend W. Sluzar. Meeting them at the airport were John Skwarchuk, president of the church executive and Kate Sheard, president of the local Lesia Ukrainka Branch of the Ukrainian Womens Association of Canada, where upon they provided them with accommodation and hosted them to a dinner.

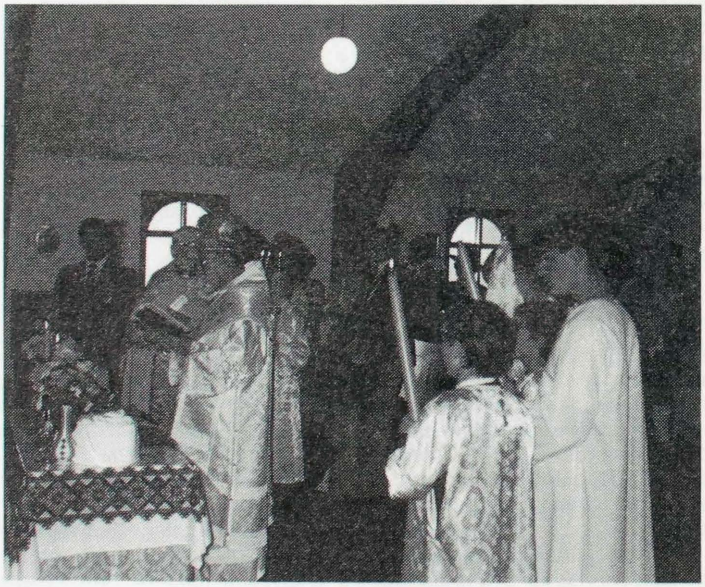

The Metropolitan manifested interest in the church parish life in Thompson. The hosts provided him with information on its growth and progress. Other matters, including the Sunday's program was also discussed.

Before retiring, there was still last minute preparations — preparing the food by the local ladies, serving lunch to arriving guests from other parishes, final choir rehearsals, etc. Finally, everything was in readiness.

Sunday came. The day was sunny and warm. By 8 o'clock in the morning the faithful began togather — some came to worship silently in prayer, others came for the confession. At 9:30 A.M. as the Mertopolitan arrived by automobile driven by David Portey Jr. and Dave Portey Sr., with the church executive, he was greeted by Very Rev. W. Sluzar who led the procession of the welcoming congregation. On behalf of the perishioners, J. Skwarchuk, and Kay Sheard greeted the Primate. As a mark of special respect, J. Skwarchuk pre-

sented him with the traditional gift of bread and salt. Vesna Jakimovski and Dwayne Portey greeted the Metropolitan by reciting appropriate verses. As the Metropolitan made his way towards the chuch, tiny flowers were strewn in his pathway by Vesna Jakimovski, Frances Boychuk and the rest of the children who were eagerly awaiting to welcome him. After expressing his gratitude for the warm welcome, the Primate blessed the congregation, entered through the church doors where upon he accepted the altar cross from Very Rev. W. Sluzar, who invited him to lead in the celebration of the Archpastoral Divine Liturgy in honour of the parish's 25th Anniversary. Led by a procession of the faithful carrying the cross and banners, while the choir sang an appropriate hymn, the Metropolitan was escorted to the front part of the church.

Following the ceremonial dressing of the Mertopolitan in liturgical vestments and in accordance with the church rites, Very Rev. W. Sluzar began the service by the altar. The local church choir, strengthened by the voices of the visiting guests, responded. During the time of "The Lesser Entrance", the Primate in his festive procession surrounded by altar boys, Dwayne Portey, Mutsci Jakimovski, Stanley and Richard Boychuk and Stephan Cherneski, whereupon he celebrated the Divine Liturgy to its completion.

Following the reading of the Gospel, the Metropolitan delivered an inspiring sermon inter-relating its theme with the event of the day. The tiny tots and the senior members partook of the Holy Communion while congregation which filled the church to capacity were filled with spiritual enrichment.

Following the Archpastoral Divine Liturgy the ladies of the local branch served a tasteful and bounteous dinner which was blessed by the Metropolitan after which he said grace.

The after-dinner program was officially opened by Very Rev. W. Sluzar who turned over the program to John Skwarchuk who acted as host of the proceedings. The Vice-President of the Church Parish Executive of 1963, Orest Prysiazniuk, was called upon to present a brief history of the parish. After the headtable was introduced, Very Rev. W. Sluzar introduced the guest-speaker, His Beatitude Metropolitan Wasyly. In delivering his address the Metropolitan once more extended greetings and expressed high regards to the parishioners on their present achievements of the parish, reminded them of the Millennium of the Baptism of Ukraine into Christianity, and appealed to them all to uphold their parental Faith and their church, to deeply respect their traditions and customs and to transmit their ancestral, cultural values from generation to generation.

Before the conclusion of the program there were greetings conveyed by Kay Sheard, President of the ladies local branch, Mr. Steve Ashton who spoke on behalf of the Provincial Government of Manitoba and Mr. Joseph Gryba from Endeavor, Sask. who congratulated the parish for their hard work and efforts in preparing for this special occasion. The program ended with a closing prayer and blessings by the Metropolitan.

After the program, the Primate had an opportunity to meet personally with individual members of the church who were granted his archpastoral blessings.

Finally, the time came for everyone to depart for their homes for a well deserved rest. The president John Skwarchuk, invited the Metropolitan and Very Rev. W. Sluzar to his home where his wife Virginia hosted them with a delicious farewell supper.

Following the wonderful hospitality, they bade farewell and took the evening flight back to Winnipeg.

Having gained experience in church life for the last 25 years, the parishioners of St John the Baptist Church hope that under the good Lord's guidance and with the joint efforts of the faithful they will be able to carry on their work for the spiritual and social well being of their members and the entire community of Thompson.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У перші роковини моєї дорогої сестри, бл. п. **Іванни Римар,** — упокоїлась 5-го лютого 1988 року у Виндзорі, Онт. У незабутню про неї пам'ять складаю $10.00 на журнал "Промінь", якому пок. багато послужила.

Марія Кінар, Бойл, Альберта.

———————

У незабутню пам'ять моїх найдорожчих родичів — **Константина** і **Марини Тараненків** як нев'янучий вінок на їхні могили висилаю $50.00 на журнал "Промінь", якого покійна мама любила читати. Батько упокоївся 7-го липня 1971 р., а мама 2-го серпня 1988 р.

Вічна їм пам'ять!

Дочка Євфросінія Галябар з родиною
Торонто.

———————

У 13-ту річницю упокоєння мого мужа, батька, дідуся і прадідуся **Сема Хаби,** який відійшов від нас 17-го лютого 1976 р., як вінок на його могилу кладу дар — $25.00 на журнал "Промінь".

Дружина Анна Хаба,
діти, внуки і правнуки,
Редвотер, Альберта.

———————

Відділ ім. Лесі Українки у Виндзор, Онт. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу **Архипресвітера, о. д-ра Франка Керніцького** — засилає $25.00 — дар на "Промінь". Вічна Йому пам'ять.

Добродійці Марії і родині висловлюємо щирі співчуття.

За Відділ ім. Лесі Українки
Оля Друль, кор. секр.

———————

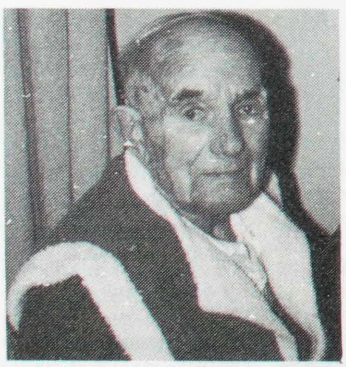

У незабутню пам'ять дорогого мужа і батька, бл. пам. **Миколи Друля** — упокоївся 6-го лютого 1987 року, складаємо наш дар — $50.00 на фонд журналу "Промінь".

Дружина Марія і дочка
Ґеня Матієшен, Овкбурн, Ман.

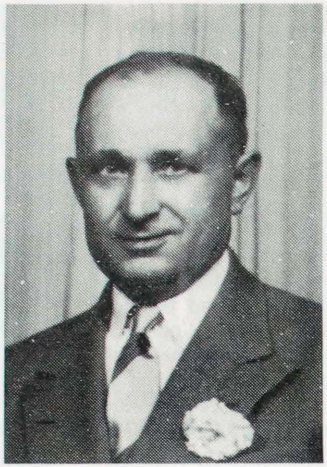

У десяту річницю смерти мого дорогого мужа, тата і дідуся, бл. п. **Йосифа Мица,** який відійшов у вічність 27 липня 1979 р., в його світлу пам'ять жертвуємо $75.00 на журнал "Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Гелена Мица, доньки:
Євгенія, Стефанія і внуки
Торонто.

———————

Замість квітів на могилу моєї сестри пок. **Лесі Василенко** у десяту річницю її упокоєння засилаю мій дар на журнал "Промінь" $25.00

Сестра Оля Друль,
Виндзор, Онт.

———————

У світлу пам'ять мого дорогого і незабутнього мужа, батька і дідуся, бл. п. **Дмитрійчука,** який упокоївся 8-го лютого 1981 р., засилаю замість квітів $10.00 на журнал "Промінь".

Дружина Василина Дмитрійчук
і родина, Мус Джо, Саск.

———————

В пам'ять наших померших **родичів,** ближчих і дальших **членів** нашої родини, складаємо на Фонд журнала "Промінь" 20 дол.

Олена і Василь Дзюбенко
Ванкувер, Б.К.

———————

У світлу пам'ять наших дорогих членок: **Мірти Друль** — упокоїлась 19 червня 1986 р., **Наталки Скоцеляс** — упокоїлась 20 березня 1988 р., помічниця Янка Скоцеляс — упокоїлась 24 травня 1985 в їх світлу пам'ять посилаємо $25.00, як дар на журнал "Промінь", що його вони любили читати. Вічна їм пам'ять!

За Відділ ім. Л. Українки
в Мензі, Ман.
Михаліна Чвалюк, голова.

У сьому річницю смерти дорогого батька, дідуся, ніколи незабутнього мужа, бл. п. **Михайла Лаврика** — упокоївся 23 січня 1982 року, замість китиці квітів на його могилу, Анна Лаврик разом з дітьми і внуками засилає $50.00 на журнал "Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Дружина Анна Лаврик разом
з дітьми і внуками
Бурлінґтон, Онт.

На свіжу могилу моєї дорогої приятельки, бл. п. **Фросінії Смирнів,** яка упокоїлась 31 грудня 1988 р., замість квітів дарую $20.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Ніна Криворучко,
Гамільтон, Онт.

У шосту сумну річницю упокоєння незабутної Бабусі, бл. п. **Параскевії Риштифанюк** у Сенді Лейк, одну з перших членок відділу Союзу Українок Канади Лесі Українки. Тужать за нею дочки — Анна Сторожук з Сенді Лейк і Василина Фарина з Брендону, син Петро з Ґледстовн, та внуки.

Кладучи троянду на її могилу, рівнож засилаю у її світлу пам'ять $50.00 на фонд "Променя".

Д. Драбиняста, приятелька родини.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Теклі Куриш,** яка упокоїлась 9-го січня 1989 р. в Едмонтоні слідуючі приятельки жертвують $93.00 на журнал "Промінь".

Софія Кругляк — $15.00, Емма Верхомин — $10.00, Марія Никифорук — $10.00, Анна Токарик — $10.00 добр. Марія Василів — $5.00, Луіза Феняк — $5.00, Доця Корпан — $5.00, Софія Гриник — $5.00, Розалія Ґовда — $5.00, Ольга Райчиба — $5.00, Анна Маяровська — $5.00, Марцеля і Славка Чарнецька — $5.00, Емілія Рипка — $5.00, Марія Ковальчук — $3.00.

Покійній Теклі ВІчна пам'ять!

Е. Рипка, референкта.

Відділ Союзу Українок Доньки України в Реджайні, Саск., замість квітів на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. **Марії Процишин,** яка упокоїлась 25-го листопада 1988 р. в її пам'ять складаємо $10.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять!

Розалія Моніта, голова
Оля Патрилюк, рефер.

З глибоким жалем у серці згадуємо першу річницю відходу мого дорогого мужа і тата **Михайла Симчича,** який упокоївся 16 листопада 1987 року, у його світлу пам'ять як нев'янучий вінок складаю $40.00 на журнал "Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Сумуюча дружина Анна і діти
Гефорд, Саск.

Висловлюємо найщиріші співчуття родині Мельничуків з приводу упокоєння бл. п. **Богдана Мельничука,** сина моєї дорогої приятельки, пок. добр. **Юстини Мельничук** і пок. **о. Петра Мельничука,** який упокоївся 19 серпня 1987 р., в їхню пам'ять складаю $25.00 на журнал "Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Анна Симчич,
Гефорд, Саск.

У п'яту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся **Андрія Якимишина,** який відійшов у вічність 30 січня 1984 р. замість квітів на могилу, пересилаю $50.00 на журнал "Промін". Вічна йому пам'ять.

Дружина Анна і діти
Вестон, Онт.

У світлу пам'ять пані **Пусинтайло,** яка упокоїлась в Едмонтоні в січні в 1989 р. засилаю замість квітів $20.000 на журнал "Промінь".

Вічна їй пам'ять!
Фрозіна Романчук, Едмонтон.

У п'яту річницю смерти ніколи незабутнього мужа, батька, дідуся, бл. п. **Василя Гавриліва** в Ґлеслин, Саск. — упокоївся 15 березня 1984 року, замість квітів на його могилу засилаю $50.00 на журнал "Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

Дружина Анна Гаврилів.
Келовна, Б.К.

———————

Замість китиці квітів на могилу бл. п. **Михайла Боєчка,** мужа Анни Боєчко у Радвей, Алта., — упокоївся 1-го березня 1986 року складаю $20.00 на журнал "Промінь". Вічна йому пам'ять.

Пані Анні Боєчко щира подяка за її дарунок, коли я опинилась в Канаді 40 років тому. Хай Господь благословить її здоров'ям і довгим віком.

Стефанія Стонішевська

———————

У світу пам'ять мого дорогого мужа **Сергія,** який упокоївся в 1980 році в його незабутню пам'ять складаю $25.00 на журнал "Промінь".

Дружина Оксана Бугай,
Гамільтон, Онт.

———————

Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, у світлу пам'ять нашої дорогої довголітньої членки, бл. п. **Теклі Куриш,** яка упокоїлася 9-го січня 1989 р. в Едмонтоні засилає $20.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Емілія Репка, референтка

———————

Членки Відділу ім. Савелі Стечишин у Келовна, Б.К. складають нев'янучий вінок у пам'ять довгозаслуженої членки **Аполіни Кобронович,** — упокоїлась 6-го січня 1989 р., проживи 92 років у її світлу пам'ять засилаємо $25.00 на журнал "Промінь", Вічна їй пам'ять!

За Відділ — Олександра Тимчук
Референтка.

———————

У пам'ять мого дорогого мужа **Йосифа Кондрата** — упокоївся 12 жовтня 1973 року замість китиці квітів на могилу засилаю $10.00 на журнал "Промінь".

Анна Кіндрат,
Вотерфорд, Онт.

———————

В п'яту сумну і невіджалувану річницю відходу у вічність, нашого улюбленого чоловіка і батька бл. п. **Евгена Сампари** — залишаючи нас в глибокому смутку.

На його могилу кладемо нев'янучі жовті лелеї, а на журнал "Промінь", пересилаємо скромну пожертву.

Сумуюча дружина Евгенія
син Дійонізій,
Еґінкорт, Онт.

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ БЛ. П. ДОБРОДІЙКА МАРІЯ ЗУБРИЦЬКА

ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

У вівторок 18-го жовтня 1988 року, в університетській лікарні в Едмонтоні, несподівано відійшла у вічність бл. п. добродійка Марія Зубрицька на 73-му році свого трудолюбивого життя.

Марія народилася в Україні біля Трипілля, Київської Області в селянській родині Капичок. Від дитячих і юних літ Марія переживала воєнні й революційні страхіття. В той час не було змоги осягнути будь-яку освіту, а треба було працювати, щоб можна було лишитись при житті. При праці в дитячому садочку застала її друга світова війна.

В місяці квітні 1943-го року Марія познайомилась з юнаком Петром Зубрицьким, а побравшись молода пара переїхала жити до Харкова, де Марія працювала в лікарні. В наслідок німецької окупації вони обоє разом з тисячами інших обіженців були змушені залишити Україну. Ця подорож була неймовірна до переживань в холоді й голоді без даху над головою. В місяці січні в 1944 році, вони обидвоє опинились в Німеччині. В місті Ерфурт де Марія працювала тяжко у фабриці Лінґеля по 12 годин денно, шість днів на тиждень. Працювала в голоді тому, що лиш один кілограм чорного хліба отримувала на сім днів.

По закінченні Другої світової війни в 1945 році, Марія з мужем Петром перебувала в таборах переміщених осіб, а 1947 році обидвоє переїхали до Бельгії де перебували 5-ть років. В тому часу муж Марії Петро тоді вже богослов був висвячений Архиєпископом Михаїлом в сан священика.

Хоч їх життєвий шлях був тяжкий, то вони за Божою поміччю його пережили, й вже в 1951 — році о. Петро й добр. Марія приїхали до Канади, де зупинились у Велланд, Онт. Тут включилися в церковно-громадське життя, де о. Петро і зорганізував церковну громаду у НІЯҐАРА ФАЛС, ОНТ.

Від того часу де вони були на Парафіях, добр. Марія була вірним другом своєму мужові о. Петрові. Вона допомагала завжди нести життєвии хрест в його священичій праці. Любила свою Рідну Церкву, все була на Богослуженнях, подавала свічки на Богослужбових відправах, допомагала в церковнім співі, коли було треба, як також по змозі своїх сил включилася в церковно-громадське життя. Була привітною й гостинною, тому й придбала собі багато друзів.

В неділю 23-го жовтня 1988 року, о год. 7-мій вечора в Сентеніял Авдиторії в Ту Гилс був відслужений Парастас і Панахида в присутности біля 800-сот парафіян з цілого округу.

Парастас очолив о. митрат М. Крищук в сослуженні о. М. Савченка і о. прот. Я. Пука. Під проводом о. прот. О. Гудими, окружні дяки й вірні співали Парастас й Панахиду. Про покійного добр. Марію говорив митрат М. Крищук і місцевий парох о. М. Савченко.

В понеділок 24-го жовтня о год. 10-тій ранку в місцевій Українській Православній Церкві Пресвятой Тройці, була відслуженя Заупокійна Служба Божа й закінчення похоронних відправ. Відправляли митрати М. Крищук і І. Стус; прот. Я. Пук, М. Савченко, Д. Гоголь, Р. Шевчик, а хором провадив о. прот. О. Гудима. Про покійну Добродійку Марію говорили ті самі свяченослужителі, що й на Панахиді 23-го жовтня ввечері.

Церква була переповнена вірними, які прийшли в останнє попращати свою вже покійну добродійку Марію. Састрицтво й членки Союзу Українок Канади в часі Заупокійної Служби Божої та на закінчення Похорону стояли з запаленими свічками просвічуючи дорогу бл. п. Марії у вічність.

Членки Союзу Українок Канади приготовили тризну, підчас якої висловлювали глибокі співчуття прот. Петрові й родині присутнє духовенство. Від громади Ту Гилс говорив С. Мулька, а від Округи Івана Солодюк, висловлювали співчіття й други члени поодиноких громад.

Від себе й родини о. прот. Петро Зубрицький висловив подяку всім священослужителям за участь в похоронних відправах, як так висловив слово подяки всім тим, які прибули з близка й далека, щоб попращатися з покійною добр. Марією. Членкам Союзу Українок Канади в Ту Гилс, особливо дякував о. Петро за приготування поминальної трапези.

Похована бл. п. добродійка Марія Зубрицька на місцевім цвинтарі в Ту Гилс, Альберта. В тім парафіяльнім окрузі прожила покійна Марія з о. прот. Петром 26-ть років, а цей довголітній їх побут парафіяни засвідчили багатолюдною присутністю й молитвами пращаючись з своєю Добродійкою.

Висловлюємо о. прот. Петрові й дочці Любі з чоловіком та з дітьми наші глибокі співчуття. Хай Господь кріпить Вас у Вашому невимовному смутку, а душу покійної Марії, прийми в Оселі Свої, Господи, де всі праведні спочивають.

Цих кілька слів хай будуть виявом пошани бл. п. Добродійці Марії Зубрицькій, кладемо нев'ячний вінок на її свіжу могилу і засилаємо $80.00 на журнал "Промінь" Вічна Їй Пам'ять!

Добродійки Західньої Єпархії: О. Бойчук, М. Василів, Ворончак, С. Гоголь, М. Гупка, Н. Крищук, І. Паламарчук, А. Пук, Ґ. Равлюк, Б. Савченко, Н. Стус, З. Туржанська, Н. Фляк, М. Хомяк, Д. Шевчик і С. Юрківська.

О. Б.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Повідомляє редакцію Олександра Тимчук, що вона вибрана референткою "Променя" у Відділі ім. Савелі Стечишин у Келовна, Б.К. Уступивша рефер. Зеновія Талпаш.

Вітаємо пані Тимчук при праці для журналу. Відділ ім. С. Стечишин щиро і жертвенно працює для журнала від самих початків.

Редакція

———————

Хвальна Редакція "ПРОМІНЬ", Вінніпеґ, Ман.

Слава Ісусу Христу!

В прилозі посилаю чека на 25.00 передплата за Ваш цінний журнал на 1989 рік. Щиро дякую за Вашу терпеливість і за добру волю. Дуже шаную Вашу довголітню працю для жіноцтва, зокрема Союзу Українок Канади. Розвиток народньої праці жіноцтва можна завдячувати Вам і Вашим співправцівникам для цієї відповідальної праці.

Бажаю Вам кріпких сил, витривалості у веденні дальшої праці для Союзу.

Отже нехай Вам Господь допомагає продовжувати корисну працю для Українок в Канаді, як також для світового поземy у великому ланцюгу Союзанок!

Решту на пресфонд.

З правдивою пошаною,

Емілія Труфин
Давфин, Ман.

———————

Донвел, Саск.

Хвальна Редакціє:

Залучаю чек на $40.00. — $15.00 на передплату а $25.00 на прес. фонд "Променя". Бажаю Вам щасливого Нового року та всього найкращого.

Боже щасти Вам!

Петруня Процишин

———————

ПРОСИМО СПРАВАТИ

У виказі пожертв на організаційний фонд під час Окружного З'їзду в Давфині на стор. 19, в ч. 12 з грудня додати: Ґеня Матієшин — Овкбурн — $10.00, Маргарета Маюк — Давфин — $5.00.

У виказі пожертв на орган. фонд на Провін. З'їзді у Віннінпезі, в числі Променя з лютого на сторінці 13 — Відділ ім. Лесі Українки у Форт Френцес, Онт. пожертвував $50.00.

У виказ пожертв на стор. 33 в числі 3 лютого — дар на "Промінь" із збірки на похороні бл. п. Свитальскої $75,00, а прислала їх для журнала пані Рузя Галик.

У дописі "Краса осіннього святкування" в ч. 12, 3 грудня на стор. 23 в третьому обзаці і другому рядку має бути — у своїм вступнім слові референтка (замість голова) Анастасія Ратковська вкоротці переповіла...

Для наших ГОСПОДИНЬ

КОТЛЕТИ З РИБИ

2 — 3 ф. риби
3 твердо зварених яєць
2 ложки масла
1 цибуля — січена; смажена на маслі
2 ложки муки
1 горнятко товщу до смаження
1 розбите яйце
сіль
перець
зелень — петрушка/кріп

Начинка: Смажену цибулю, зварені дрібно нарізані яйця, сіль, перець старанно перемішати. Залишити.

Рибу почистити, покроїти на кусники і трошки потовкти, щоб зробити рівні тонкі битки. Кожний кусочок помастити начинкою та завинути надаючи форми котлети. Кусники риби мачати в муку, потім у розбитому яйці і в терті сухарики. Смажити на горячому товщі. Подавати з відвареною або смаженою, картоплею, свіжими помідорами; прикрасити зеленню.

———————

КАРТОПЛЯНІ ГАЛУШКИ

2 горнятка — варених, пом'ятних картоплин
¾ до 1 горнятка муки
½ ложечки солі

Картоплю добре вимісити з яйцем, мукою і сіллю. З того тіста робити подовогасті, малі кульки — величини волоського горіха. Кидати на кип'ячу воду і варити около 5 хвилин. Відцідити, виложити на полумисок і поляти маслом. Можна подавати з сиром і сметаною або як додаток до м'яса з підливою.

———————

ВЕРГУНИ (ХРУСТИКИ)

1 горнятко борошна
4 жовтків
1 ложка руму
1 ложка квасної сметани
¼ ложечки оцту
товщ до смаження
цукру-пудру

Жовтки вбити, додаючи сметани, руму, оцту. Додати борошно і замісити на тісто: лишити на 15 хвилин. Потім розтачати, як на вареники, за вгрубшки ⅛. Краяти тісто в пасочки — 3" завдовжки. Розрізати по середині, пересилити один кінець паска через проріз. Смажити на товщі з обох сторін. Коли готові, вибрати й гарячі посипати цукром-пудром.

RECOTTA/CREAM CHEESECAKE

1 1b ricotta cheese
1 1b cream cheese
½ cup butter
1—1/3 cups sugar
3 Tblspns flour
1 pt sour cream
3 Tblspns cornstarch
1 Tblspn lemon juice
1 Tblspn vanilla
4 eggs
Fruit topping, optional

Have eggs, cream cheese and butter at room temperature. Cream the 3 ingredients together in a large bowl. Add sugar, flour, sour cream, cornstarch, lemon juice, vanilla and eggs. Mix in electric mixer until quite smooth. Pour into 10-inch spring-form pan. Bake at 350⁰ oven for 1 hour. Turn oven off, leave cake inside for 2 more hours. NEVER OPEN OVEN DOOR during this time or cake will crack.

May be frosted on top with blueberry, strawberry, cherry or pineapple filling, or fresh berries.

———————

HONEY—STEAMED APPLES

4 small McIntosh apples — cored
1 stick cinnamon
½ cup water
4 teaspoons honey

Place apples in a medium-sized saucepan; add cinnamon stick, water and honey and bring to a boil over high heat. Cover, reduce heat to moderate and cook 15 minutes. Cover and refrigerate before serving.

———————

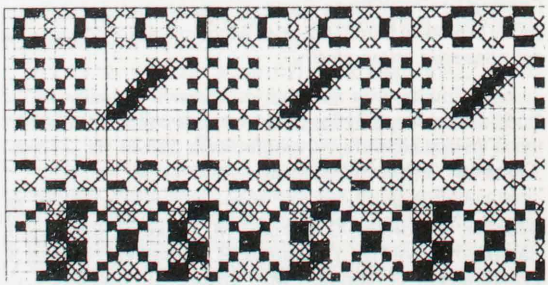

Хрестиковий взір з збірки Олени Пчілки виконаний в двох красках

чорна □ червона X, або □□ чорна-жовта X, темно синя □ ясно синя X.

До прикраси модерної ноші чи хати, народної сорочки.

Союз Українок Музей
Торонто Філія

НА ДОПОМОГУ ЖУРНАЛОВІ — ФОНД "ДОБРОЇ ВОЛІ"

Проголошуємо новий виказ імен, які озвались на наше прохання допомогти журналові "Промінь" виконувати його працю, тимбільше, що саме цього року припадає його 30-ліття змагань за його видавництво. Радісно нам відмітити, що рік 1989 проголошений роком змагань за українську мову в Україні й вільному світі, це б то у нас, і що "Промінь" завжди допомагав її шанувати. Ще одна дуже славна дата цього року — це 175-ліття від дня народження Шевченка. Тож шукаємо в цьому році в "Промінь" за тим, що для нас дороге.

* * *

Єлена Коваль, Келґари, Альта — яка часто обдаровує журнал "Промінь". Каже, що дорогий він для неї за його зміст, за пошанування української мови і прислала $500.00

* * *

Другою милою несподіванкою був дар від відділу ім. Кн. Ольги при Соборі Св. Покрови у Вінніпезі, коли членство його на зборах рішило дати дар .... 250.00 Цей відділ багато допомагає рідній школі і громаді Собору. Лист від референтки "Променя" М. Зайцев поміщений тут.

* * *

Відділ ім. Людмили Старицької — Черняхівської, Північне Торонто — один з новіших наших відділів, у Східній Канаді з нагоди Свята Книжки 100.00
Відділ ім. Кн. Ольги при Катедрі Св. Володимира в Торонті, голова Марія Божик 100.00
Анна Геттен — Вінніпеґ, учителька, кожного року дарує на журнал в пам'ять рідних чи й так 100.00
С. Грицишин — Монтреал — із завіщення своєї сестри Михалини Немої, на фонд "Променя" (опис буде) 100.00
Ґеня Матійовська, Овкбурн, Ман. З нагоди відзначення її племінника Левка Матійовського 100.00
З похорону добр. Марії Зубрицької, Ту Гилс, Алта склали нев'янучий вінок добродійки Західньої Епархії 80.00
Добр. О. Бойчук — з прийняття і вшанування в день іменин прот. Миколи Равлюка, Збірка Едмонтон 75.00
Ольга Ойстрик, Канора, Саск. 50.00
Меланія Середа, Брамтон, Онт. 50.00
Марія Драбиняста, Вінніпеґ 35.00
Відділ ім. Ольги Кобилянської, Суррей, Б.К. 35.00
Петруня Процишин, Донвел, Саск. 25.00
Зеновія Зміївська, Тандер Бей, Онт. 25.00
Ангелина Павлик, Вінніпеґ 25.00
Анна Малиш, Вернон, Б.К. 20.00
Лилія Митрук, Ванкувер, Б.К. 20.00
Меланя Гребенюк, Веґревил, Алта. 20.00
Відділ ім. О. Басараб, Ґлеслин, Саск. 20.00
Анна Симчич, Гефорд, Саск. 20.00
Анна Чуйко, Суррей, Б.К. (Ванкувер) 20.00

З КАМПАНІЇ "ДРОБРОЇ ВОЛІ

До Редакційної Колегії
Журналу "Промінь" 29-го січня 1989

Відділ СУК ім. княгині Ольги при Соборі св. Покрови у Вінніпезі з приємністю відгукнувся на заклик Краєвої і провінційної Управ включитись в кампанію "Доброї Волі" журналу "Промінь".

Пересилаємо Вам чек на суму $250.00 на пресовий фонд. Це скромна пожертва, але сердечна. Просимо інших відділи включитись до цієї кампанії і своїми щедрими пожертвами допомогти журналові "Промінь" побороти його фінансові труднощі і забезпечити його дальше існування.

Наш відділ високо оцінює важливість української преси у вільному світі, а спеціяльно орган Союзу Українок Канади "Промінь", якого довголітною редакторкою є невтомна Наталія Когуська. Прийміть наші найкращі побажання кріпкого здоров'я, та багато успіхів у Вашій дальшій редакторській праці.

З пошаною до Вас

За управу Відділу Союзу
при Соборі Кор. секретарка
Марія Зайцев

Ярослав Котишин, Веґревил, Алта. 20.00
Люба Куц, Едмонтон, Алта. 20.00
Гелен Маріянич, Тофелд, Алта. 20.00
Марта Савченко, Давнсвю, Онт. 20.00
Р. Івасюк, Ту Гилс, Алта. 15.00
Пані Шарановська, Суррей, Б.К. 15.00
Софія Мендик, Тандер Бей 10.00
П. Савадська, Ляшін, Кве. 10.00
Марія Кінар, Бойл, Алта. 10.00
Осипа Боднар, Міссіссаґа 10.00
Відділ Доньки України, Монтреал 10.00
Б. Котик, Мелфорт, Саск. 10.00
Добр. А. Зміївська, Тандер Бей, Онт. 10.00
Драґан Сидоренко, Монтреал 10.00
Стефанія Кульба, Монтреал 10.00
Ф. Дубинська, Вінніпеґ 10.00
Добр. Емілія Труфин, Давфин, Ман. 10.00
М. Грицай, Виндзор 5.00
О. Мишкевич, Давнсвю 5.00
Леона П. Яворська, Ґренфілд Парк, Кве. 5.00
Марія Марко, Вінніпеґ 5.00
А. Ґерич, Монтреал 5.00
Кароліна Савицька, Монтреал 5.00
О. Русин, Монтреал 5.00
М. Ворох, Келґари, Алта. 5.00
А. Назарук, Ніяґара Фалс, Онт. 5.00
Дора Корпан, Едмонтон 5.00
Ксеня Ханасик, Ту Гилс, Алта. 5.00
Павліна Мулька, Ту Гилс 5.00
М. Варварич, Монтреал 2.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Т. Дем'яненко, референтка, Ст. Кетеринс 2
Дора Мелещук, Келґари, Алта. 1
Ґеня Матійовська, Овкбурн, Ман. 1
Павліна Мулька, референтка, Ту Гилс, Алта. 1

P AS OCT 88
HAWRYSH MRS K
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN CANADIAN — UWAC (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, UWAC (English) 8.00
COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY, UWAC Roblin 10.00
Ukrainian Daughters Cook Book UWAC. Regina $12.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG)
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME 35.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1